

DE STER

Februari 1982 · 82ste jaargang · Nummer 2

„Ieder van ons heeft de verantwoordelijkheid om te getuigen van de waarheid van het evangelie dat ons gegeven is. Dit is uw werk! De God van de hemel heeft u tot deze bediening geroepen. Iedere man, vrouw, ieder kind, ja, allen die het evangelie bezitten en die gedoopt zijn, hebben een verantwoordelijkheid”

Sincer W. Kimball

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

„Wij geloven in kuisheid”, <i>President Marion G. Romney</i>	1
Vraag en antwoord, <i>Leland H. Gentry</i>	4
Het belangrijkste werk in de kerk, <i>Roger L. Rice</i>	7
„Want zonder Mij kunt gij niets doen”, <i>Mark Hart</i>	9
De vensters van de hemel, <i>Neli A. Rogers</i>	11
De goddelijke wet van tiend, <i>Louise A. Kelly</i>	13
Een geslaagd huwelijk, <i>Hugh W. Pinnock</i>	14
De zes beste toespraken die ik ooit heb gehoord, <i>Thomas W. Ladayne</i>	22
„Omdat dit Christian is”, <i>Archie M. Brugger</i>	28
Geliefde Johnny, <i>Gordon Allred</i>	30
Ik ben slechts een jongen, <i>Neal A. Maxwell</i>	38
De stille stem, <i>Kent A. Farnsworth</i>	42
President Kimball spreekt zich uit over een zending zijn	47

KINDERSTER

Overgrootvaders laars, <i>Nanette Larsen</i>	1
Verborgene plaatjes, <i>Mick Reasor</i>	5
Spanrups, <i>Paula DePaolo</i>	6

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1982 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

WIJ GELOVEN IN KUISHEID

President Marion G. Romney

Uzult zich herinneren dat Alma zijn zoon Corianton leerde dat onkuisheid de ernstigste overtreding in de ogen des Heren is, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of het verlooohenen van de Heilige Geest. (Zie Alma 39:5.) U zult zich ook wel de woorden uit Paulus' eerste brief aan de Korintiërs herinneren:

„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden.” (1 Korintiërs 3:16-17.)

Het Eerste Presidium heeft enige jaren geleden tegen de jeugd van de kerk gezegd dat iemand beter dood en rein kan zijn dan levend en onrein. Ik weet nog goed hoe mijn vader mij

doordrong van de ernst van onkuisheid. Wij stonden 's ochtends vroeg op 12 november 1920 samen op het station van Rexburg (Idaho) en hoorden het fluitsignaal van de trein. Over drie minuten zou ik op weg naar Australië zijn om er een zending te vervullen. In die korte tijd zei mijn vader onder andere tegen me: „Je gaat nu heel ver van huis, m'n jongen. Je moeder en ik, en je broers en zusters, zullen met onze gedachten en gebeden steeds bij je zijn; wij zullen in je vreugde delen wanneer je succes hebt, en in je verdriet wanneer je teleurstellingen moet verwerken. Wanneer je je zending hebt volbracht en terug naar huis komt, zullen we 't heerlijk vinden je te begroeten en je weer in de familiekring te verwelko-

men. Onthoud echter dit, m'n jongen: we zouden liever naar dit station toekomen om je lichaam in een kist van de trein af te halen, dan dat je, wegens het verliezen van je deugd, onrein thuiskomt."

Ik heb toen lang over zijn uitspraak nagedacht. In die tijd had ik niet het volledige inzicht dat mijn vader bezat, maar iedere keer dat de verleiding dreigde moest ik eraan denken. Ik begrijp het nu veel beter en mijn gevoelens voor mijn zoons en kleinzons in dit opzicht zijn dezelfde als de zijne voor mij.

„Ik kan mij geen zegeningen bedenken die begeerlijker zijn dan degene die de reinen en deugdzamen zijn beloofd.”

Ik kan mij geen zegeningen bedenken die begeerlijker zijn dan degene die de reinen en deugdzamen zijn beloofd. Jezus sprak over bepaalde beloningen voor verschillende deugden. Maar mij komt het voor dat Hij de grootste bewaarde voor de reinen van hart, „want zij,” zei Hij, „zullen God zien” (Matteüs 5:8). En dat niet alleen, maar zij zullen zich op hun gemak voelen in zijn aanwezigheid. Zijn belofte luidt als volgt:

„Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God

sterk worden.” (Leer en Verbonden 121:45.)

De beloningen voor deugd en de gevolgen van onkuisheid worden op dramatische wijze afgeschilderd in het leven van Jozef en David. Hoewel hij een slaaf was in Egypte, hield Jozef stand onder de druk van grote verleiding. Als beloning ontving hij de meest uitgelezen zegeningen van al Jakobs zoons en werd hij de stamvader van de twee bevoorrechte stammen van Israël. Velen zijn er trots op tot zijn nageslacht te behoren.

David, daarentegen, hoewel hij hoog in de gunst van de Heer stond - ja, er werd zelfs over hem gesproken als een man naar Gods hart (zie Handelingen 13:22) - zwichtte voor de verleiding. Zijn onkuisheid voerde tot moord. En welke gevolgen had dit? Evenals Lucifer viel hij; hij verspeelde zijn gezinnen en zijn verhoging. (Zie Leer en Verbonden 132:39.)

Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd zijn: de wetten der vergelding zijn zo opgesteld dat men het zevende gebod: „Gij zult niet echtbreken”, niet straffeloos in de wind kan slaan. Onder de Mozaïsche wet werd dit gestraft met de dood. Niettegenstaande het feit dat onder de bedorven vrije moraal van deze generatie het overtreden van de wet van kuisheid straffeloos wordt getolereerd, is het onder de goddelijke wet nog steeds een bijzonder ernstige zonde. De straf die er automatisch op volgt is de geestelijke dood. Geen enkele echtbreker die geen vergeving heeft ontvangen kan zijn roeping in het priesterschap verheerlijken; en, zoals

president J. Reuben Clark jr. altijd zei, de Heer heeft „geen subtiel onderscheid gemaakt tussen overspel en ontucht”. (Uit *Conference Report* van oktober 1949, blz. 194.) En ik wil daaraan toevoegen dat Hij evenmin onderscheid heeft gemaakt tussen overspel en seksuele perversiteit.

Er is mij verteld dat in sommige kringen het onderwijzen van persoonlijke reinheid uit de tijd is en dat losbandigheid en andere ontaarde seksuele praktijken worden vergoelikt en soms zelfs aangemoedigd. Laat u niet misleiden door dergelijke satanische beredeningen, want zij zijn waarlijk afkomstig van de boze. In oktober 1938 zei president Clark in een conferentietoespraak: „Kuisheid is van primair belang voor ons leven en onze beschaving. Wanneer het ras onkuis wordt, komt het om. Onzedelijkheid heeft ten grondslag gelegen aan de ondergang van machtige volkeren uit het verleden; zij zal ook de machtige volkeren van deze tijd tot de ondergang voeren. . . .

Jonge mensen, mag ik u ronduit smeken om kuis te zijn. Geloof me, alstublieft, wanneer ik zeg dat kuisheid meer waard is dan het leven zelf. Dit is wat mijn ouders mij leerden; het is de waarheid. Het is beter kuis te sterven, dan onkuis te leven. Het gaat om het behoud van uw ziel.” (Uit *Conference Report* van oktober 1938, blz. 137-138.)

Welnu, mijn lieve vrienden, ik weet dat ik niets nieuws heb gezegd. Deze zaken zijn door de eeuwen heen beproefd; ze zijn waar. Daarvan getuig ik. □

Suggesties voor huisonderwijzers

1. Vertel wat u denkt over de zegeningen van het onderhouden van de wet van kuisheid.

 2. Zijn er verzen uit de Schriften of andere aanhalingen in dit artikel die het gezin hardop kan lezen, of zijn er bijkomende passages die u samen wilt lezen?

 3. President Romney zegt: „. . . onder de goddelijke wet is (onkuisheid) nog steeds een bijzonder ernstige zonde. De straf die er automatisch op volgt is de geestelijke dood.” Bespreek waarom onkuisheid de geestelijke dood (het gescheiden zijn van God) teweegbrengt. En waarom, aan de andere kant, kuisheid en deugdzaamheid „vertrouwen in het nabij-zijn van God” met zich brengen.

 4. Bespreek hoe wij ons erop kunnen voorbereiden om de wet van kuisheid altijd te gehoorzamen.

 5. Zou deze bespreking meer inhoud kunnen krijgen na van tevoren met het hoofd van het gezin te hebben gesproken?
-

IK HEB EEN VRAAG

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als leidraad, niet als officiële verklaring aangaande kerkelijke leer.

Leland H. Gentry

Vraag:
Als baby's en jonge kinderen sterven voordat zij gedoopt zijn, en als de enige manier om het celestiale koninkrijk binnen te gaan de doop is, moeten zij dan niet te eniger tijd de doop ontvangen?

Antwoord:

Leland H. Gentry,
leraar aan het Salt Lake Institute
of Religion, University of Utah.

Het Boek van Mormon (Moroni 8:10-12) en Joseph Smiths visioen van het celestiale koninkrijk (Leer en Verbonden 137) maken het duidelijk dat het dopen in dit leven van baby's en jonge kinderen voor de Heer niet aanvaardbaar is. Aan de andere kant zeggen de Schriften dat tenzij iemand gedoopt is, hij het koninkrijk der hemelen niet kan binnengaan (zie Johannes 3:5; 2 Nephi 31:5-13). Zelfs Jezus Christus, die stellig onschuldig aan overtreding was, onderwierp zich aan de doop ten einde „alle gerechtigheid te vervullen” (Matteüs 3:13-17). Het is kennelijk deze paradox die u in verwarring brengt. Deze verwarring kan worden opgehelderd door nog een aantal teksten uit de Schriften te raadplegen. De doop is een verordening die wordt verricht „tot vergeving van zonden” (Leer en Verbonden 49:13). Wanneer zij op de juiste wijze wordt verricht, biedt zij de zich bekeerd hebbende zondaar de kans „zich met Christus te bekleden” (Galaten 3:27) en te wandelen „in nieuweid des levens” (Romeinen 6:4). De doop geeft blijk van een vrijwillig aanvaarden van de verzoening van Christus en een vast voornemen om zijn volmaakte voorbeeld in alle dingen te volgen (zie

2 Nephi 31:10, 13, 16). De doop is ook een teken van de formele toetreding tot de kerk van Jezus Christus.

Aldus is de doop nauw verwant aan verantwoordelijkheid. Men wordt geacht de verantwoording voor zijn daden te dragen wanneer men goed van kwaad kan onderscheiden. Dit is van bijzonder belang in verband met verbond van de doop. Men moet begrijpen waarom men het verbond sluit en met wie. Wanneer men op het punt is gekomen dat dit begrepen wordt, wordt men geacht „de jaren van verantwoordelijkheid” te hebben bereikt (Leer en Verbonden 18:42). Vanaf dit moment is de persoon verantwoordelijk voor al zijn of haar daden.

Dat is dan ook de reden dat „niemand in de kerk van Christus (kan) worden opgenomen, tenzij hij de jaren van verantwoordelijkheid jegens God heeft bereikt, en in staat is zich te bekeren” (Leer en Verbonden 20:71). Dit is ook precies Mormons punt in het Boek van Mormon. Het is „ernstig spotten” voor God, zegt hij, om kleine kinderen te dopen, want de doop is bedoeld „voor hen, die verantwoordelijk zijn en in staat om zonde te bedrijven” (Moroni 8:9-10). De Heer heeft acht jaar gesteld als de leeftijd waarop „kinderen moeten worden gedoopt voor de vergeving hunner zonden” (Leer en Verbonden 88:27). Dit is de leeftijd waarop kinderen „verantwoordelijk jegens (Hem) worden” (Leer en Verbonden 29:47).

Welnu, hoe staat het met het kind dat sterft voordat het die leeftijd bereikt? Het heeft geen doop nodig voor de vergeving van zonden, maar moet het misschien toch nog gedoopt worden

om het celestiale koninkrijk binnen te kunnen gaan?

De vraag doet zich waarschijnlijk voor omdat de kerk leert dat de doop een van de onontbeerlijke verordeningen is om in aanmerking te komen voor de hoogste graad van heerlijkheid. Er wordt ons echter verteld, dat „kleine kinderen . . . levend in Christus” zijn (Moroni 8:12, 19; zie Mozes 6:54). De verzoening van de Heiland dekt eventuele overtredingen die zij in hun onwetendheid begaan, en daar zij nog niet verantwoordelijk zijn, kunnen zij niet zondigen. Daarom worden zij, volgens de profeet Joseph Smith, „zalig . . . in het celestiale koninkrijk des hemels” (Leer en Verbonden 137:10). Op de vraag of een dergelijke zaligmaking zonder de doop automatisch is, heeft ouderling Bruce R. McConkie van het Quorum der Twaalf gezegd: „Deze vraag is met een daverend en volmondig ‚ja’ te beantwoorden. Jezus leerde dit aan zijn discipelen. Ook Mormon heeft het telkens weer herhaald. Van de profeten hebben vele hierover gesproken. Het ligt onvoorwaardelijk in het verlossingsplan besloten. Zo niet, dan zou de verlossing niet onbeperkt van toepassing zijn.” („De zaligheid van kleine kinderen”, *De Ster* van februari 1978, blz. 6.)

Toegegeven dat kleine kinderen behouden worden in het celestiale koninkrijk, houdt dat dan in dat zij verhoging zullen ontvangen en het eeuwige leven zullen hebben? En zo ja, moeten zij dan op enig punt van hun vooruitgang voldoen aan verordeningen zoals de doop, de gave van de Heilige Geest, de endowment en het tempelhuwelijk? De eerste vraag

is beantwoord door de profeet Joseph Smith, die vermeldt dat „In de tegenwoordigheid van God . . . kinderen op tronen geplaatst (zullen) worden . . . en aldaar de volheid van dat licht, die heerlijkheid en intelligentie (zullen) genieten, die in het celestiale koninkrijk bereid is.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 211-212.)

Wat betreft de tweede vraag, heeft Nephi uitgelegd dat de doop van de Heiland ten eerste een blijk was van zijn bereidheid om de Vader in alle dingen gehoorzaam te zijn (2 Nephi 31:7), ten tweede als een voorbeeld voor ons diende om aan te geven „hoe nauw de poort is” waardoor wij het koninkrijk van God moeten binnengaan (vers 9), en tenslotte de Heiland het recht gaf om te zeggen „Volgt Mij” (vers 10). Maar wat de Heer precies zal eisen in de vorm van verordeningen of andere vereisten van de geesten die als jonge kinderen op aarde stierven om verhoging te kunnen ontvangen, is niet geopenbaard. Wel staat vast dat wij op dit moment kinderen die vóór de jaren van verantwoordelijkheid zijn gestorven niet begiftigen en evenmin aan een gade verzegelen. Dit wil echter niet zeggen dat de zegeningen van deze verordeningen niet binnen hun bereik zijn. President Joseph Fielding Smith heeft eens gezegd:

„De Heer stelt deze kinderen in de gelegenheid alle verordeningen en verzegelingen te ontvangen die voor verhoging nodig zijn. Voordat wij op aarde geboren werden, waren wij al volwassen geesten, en . . . het lichaam van kleine kinderen zal na de opstanding opgroeien tot de volle gestalte van hun geest. Zij zullen op voorwaarde van gehoorzaamheid alle

zegeningen krijgen alsof zij op aarde volwassen waren geworden en ze daar hadden ontvangen. . . . De Heer is rechtvaardig en zal niemand een zegening onthouden, alleen maar op grond van het feit dat hij sterft voordat die zegening kan worden ontvangen. Het zou uitermate onrechtvaardig zijn een klein kind de zegeningen van verhoging in het hiernamaals te ontzeggen omdat het jong gestorven is.” (*De leer tot zaligmaking*, deel 2, blz. 55-56.) □

„En hun kleine kinderen hebben geen bekering of doop nodig. Zie, de doop is tot bekering ter vervulling der geboden, en tot vergeving van zonden.

Maar kleine kinderen zijn reeds sedert de grondlegging der wereld levend in Christus; indien dit niet zo is, is God een partijdig God, en ook een veranderlijk God, en een aannemer des persoons; want hoeveel kleine kinderen zijn zonder doop gestorven!”

MORONI 8:11-12

HET BELANGRIJKSTE WERK IN DE KERK

Roger L. Rice

Stel dat de bisschop u na de avondmaalsvergadering bij zich riep en zei: „Ik heb een heel belangrijke roeping voor u. Ik zou heel graag willen dat u zangboekcoördinator van het wijkkoor werd.” Hoe zou u reageren? U zou kunnen denken: „Maar bisschop, dat is zo'n onbetekenend werkje. Zou u me niet iets belangrijks te doen kunnen geven, iets waar ik echt m'n tanden in kan zetten, zoals president van de Jonge-Mannen, of presidente van de Zustershulpvereniging - een functie waarin ik mij echt nuttig kan maken?” Daar u echter is geleerd nooit een roeping te weigeren, glimlacht u en zegt: „Ja, natuurlijk, bisschop, dat wil ik met alle plezier op mij nemen.”

Op uw eerste dag als zangboekcoördinator van het wijkkoor bent u een halfuur voor tijd in de kerk en legt u de zangboeken zorgvuldig klaar; na de repetitie haalt u de boeken met spoed weer op en legt u ze terug op de plaats waar ze horen. U merkt wel dat niemand een arm

om uw schouders legt om u te vertellen hoe geweldig u dat heeft gedaan. De week daarop komt u wat later en maakt u zich er wat gemakkelijker vanaf. Weer let niemand op uw inspanningen.

De derde week breekt aan en u doet geneens moeite om aanwezig te zijn. Het is tenslotte zo'n *onbetekenend* baantje.

Het is misschien wel waar dat zangboekcoördinator niet direct het moeilijkste werk in de kerk is. Het moeilijkste werk in de kerk is het werk dat begint met de woorden „alleen maar” - ik ben „alleen maar” huisonderwijzer; ik ben „alleen maar” huisbezoekster; ik ben „alleen maar” deurwacht; ik ben „alleen maar” diaken. Het *belangrijkste* werk in de kerk, daarentegen, is het werk waarbij dienstbetoon vrijwillig en getrouw wordt verricht.

Ik heb vastgesteld dat er drie typen mensen zijn die in de kerk posities bekleden. Eén type is degene die zegt: „Jazeker, ik zal dat werk wel doen”, en

vervolgens zijn plicht niet nakomt. Een ander type is de persoon die het werk wel doet, maar zich niet méér inspant dan strikt noodzakelijk (en hij heeft er eigenlijk ook geen plezier in). Het derde type is degene die niet alleen het werk verricht, maar het fijn vindt zelfs nog meer te doen dan er van hem wordt verwacht.

U zou kunnen vragen: „Maar hoe zou een zangboekcoördinator van het wijkkoor nou méér kunnen doen dan er van hem wordt verwacht?” Laten we daar eens over nadenken. Het zou hem kunnen opvallen dat de rug van verschillende van de boeken kapot is, waarna hij de tijd neemt om ze te repareren. Misschien ontbreken er bladzijden in enkele boeken; dan maakt hij daar fotokopieën van en plakt ze keurig op hun plaats. Hij zou zelfs een houder voor de boeken kunnen maken, zodat hij ze bij het uitdelen of ophalen niet zo vlug zal laten vallen. Er zijn veel manieren waarop men zijn dienstbetoon kan vergroten.

Sta mij toe u wat te vertellen over een aantal kerkwerkers die de extra mijl zijn gegaan. President A. Harold Goodman, van het tempelpresidium van de tempel te Provo, heeft een poos in Tucson (Arizona) gewoond. Terwijl hij daar was, werd hij geroepen als huisonderwijzer van een man die tot nog toe niemand te zien had gekregen. Na verschillende mislukte pogingen om hem thuis te treffen, sprak broeder Goodman de buren aan en ontdekte dat de man twee banen had en iedere ochtend om half zes van huis ging. En dus zat broeder Good-

man de volgende ochtend om vijf uur op de veranda; toen het licht in het huis aanging sprong hij op en klopte aan. De man opende de deur en broeder Goodman zei: „Goedemorgen, broeder, ik ben uw huisonderwijzer.” Het verbaasde de man dat iemand zoveel belangstelling voor hem had en er ontwikkelde zich een uitstekende verhouding.

Een van mijn tantes, die in Ogden (Utah) woont, vertelt dat zij als jong meisje een bijzondere zondagschoolleeraar had.

Toen hij geroepen werd zei hij: „Zondagschoolleeraar is de belangrijkste roeping in de kerk”, en hij was ook de beste die zij ooit heeft gehad. Zijn naam was David O. McKay.

Ik geloof dat het belangrijkste werk in de kerk dat werk is waar wij nu verantwoordelijk voor zijn. Misschien heeft u zelfs geen bepaalde functie. Ik weet nog dat ik in een wijk was waar er gewoonweg niet genoeg functies waren voor iedereen, dus riep de bisschop bepaalde mensen bij zich en verzocht hen om celestiale leden te zijn - om anderen een goed voorbeeld te stellen; broeders en zusters die dat nodig hadden te begeleiden; en om voor honderd procent aan het programma van de kerk deel te nemen. Dat was een belangrijke taak - zoals iedere taak die wij nu of te eniger tijd in het koninkrijk van God zullen bekleden. Want het is door anderen in gerechtigheid te dienen dat wij onszelf tot zegen zijn, het leven van onze naasten verrijken, en het werk des Heren bevorderen. □

„WANT ZONDER MIJ KUNT GIJ NIETS DOEN”

Mark Hart

De crisis had in het jaar 1932 haar dieptepunt bereikt. Slechts één op de tien afgestudeerden was zo gelukkig om een baan te kunnen vinden. Ik was één van die gelukkigen. Mijn salaris bedroeg

\$1140 voor het schooljaar van acht maanden. Ik was in de wolken; het leek me wel een miljoen.

Dit was mijn eerste betaalde baan en dank zij het voorbeeld van eerbare ouders,

„Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het hefoffer.”

3 Nephi 24:8

Maleachi 3:8

had ik mij voorgenomen van meet af aan een volledige tiend te betalen. Trouwens, president Heber J. Grant had mij ervan overtuigd dat ik het mij niet kon veroorloven geen eerlijke tiend te betalen. En het is tenslotte zo makkelijk te berekenen: je hoeft alleen maar de komma één plaatsje naar links op de schuiven. Zelfs ik kon dat begrijpen. Dus toen mijn eerste cheque binnenkwam, legde ik keurig \$14.25 opzij en droeg dit af aan de bisschop. De daaropvolgende maanden deed ik hetzelfde. Op zekere dag kreeg ik echter een brief van mijn broer Mickey, die op zending was in Californië. Er stond, onder andere, ongeveer het volgende in: „Iedere ochtend maak ik een nieuwe kartonnen binnenzool voor mijn schoenen, hetgeen moet voorkomen dat ik mijn voetafdrukken achterlaat in het cement van Hollywood.” (Noot van vertaalster: er is een plek in Hollywood waar beroemdheden hun hand- of voetafdrukken in nat cement kunnen zetten.)

Ik dacht bij mezelf: „Hier ben ik, heel zelfvoldaan omdat ik een volledige tiend

„Brengt de gehele tiende
naar de voorraadkamer . . . ;
beproeft Mij toch daarmee.”

betaal, terwijl mijn broer Mickey het werk des Heren doet, notabene zonder een behoorlijk paar schoenen. Dat kan niet. Dit moet praktisch worden aangepakt.” Dus deed ik wat volgens mij inderdaad het meest praktische was: ik deelde mijn tiend in tweeën en er ging \$7.00 naar Mickey en \$7.25 naar de Heer.

Twee maanden lang deed ik het zo, maar mijn geweten liet me niet met rust. Tenslotte besloot ik de bisschop om raad te vragen. Hij was een goede vriend van me, een evenwichtige, nuchtere mijnwerker. „Hij zal vast de praktische kant van deze zaak begrijpen,” redeneerde ik.

Nadat ik hem mijn handelingen had uitgelegd, bleef het een poosje stil. Tenslotte vroeg ik: „En, wat vind je? Heb ik het juist aangepakt?”

„Nou,” antwoordde hij, „ik vind dat je heel royaal bent met het geld van de Heer.” Toen voegde hij eraantoe: „Als je je broer wilt helpen, moet je 't uit je eigen zak doen, niet uit de zak van de Heer.” Zijn antwoord verraste mij, maar ik was ook onder de indruk van zijn wijsheid.

Nadat ik de volgende maand al mijn financiële verplichtingen had opgeteld, ontdekte ik dat ik \$6.65 te kort kwam. Na een rusteloze nacht besloot ik dat de tiend toch op de eerste plaats moest komen. Ik rekende erop dat mijn hospita, die uit logeren was, genoeg vertrouwen in mij had om tot de volgende maand te willen wachten op het ontbrekende bedrag. Bij haar terugkeer zei ze, zelfs voordat ik de gelegenheid kreeg om het onderwerp aan te snijden: „Je hebt een week lang voor je eigen maaltijden moeten zorgen, dus ga ik je deze maand maar zo- en zoveel rekenen,” en zij noemde een bedrag dat precies \$6.65 scheelde met wat ik haar schuldig was. Ik kwam tot de conclusie dat de Heer me iets probeerde te vertellen: namelijk dat wij zelf bepalen of de vensters van de hemel voor ons open zullen gaan. Ik had bij mijzelf geredeneerd: „Hoe kan de Heer iemand die een vast inkomen heeft - \$140 in de maand, bijvoorbeeld - nou financieel zegenen?” Toentertijd had ik daar geen

antwoord op, maar ik besloot dat het de Heer zijn zaak was hoe Hij iemand zegent. Mijn zaak was om een volledige en eerlijke tiend te betalen.

Nu ik na veertig jaar terugkijk, schud ik mijn hoofd in verbazing over de veelheid aan zegeningen die de Heer over mij heeft uitgestort - zegeningen die mijn waardigheid ver te boven schijnen te gaan: vrede des harten, geestelijk welzijn, een duurzaam vertrouwen, een liefheb-bende vrouw en negen kinderen, een

prettige woning, een stimulerend zaken-leven - ja, deze en ontelbare andere zegeningen die niet voor geld te koop zijn zijn mij geschonken. Wat de Heer middels zijn profeet heeft beloofd is inderdaad waar: „Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijs zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.” (Maleachi 3:10.) □

DE VENSTERS VAN DE HEMEL

Neli A. Rogers

Toen ik op negentienjarige leeftijd aan mijn studie begon in Sao Paulo in Brazilië, ontmoette ik twee zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Nadat ik de kerk vier weken lang had onderzocht, kreeg ik een sterk getuigenis en besloot ik mij te laten dopen. Toen ik kennismaakte met de wet van tiend, kreeg ik ook meteen een getuigenis van dit beginsel, maar het stelde me wel voor problemen. Vanaf mijn vijftiende had ik acht uur per dag moeten werken om mijn familie te helpen onderhouden en was ik 's avonds naar school gegaan. De helft van mijn maandloon ging in de gezinspot en de andere helft behield ik

voor kleding, schoolgeld en vervoer. Daar ik niet veel verdiende, moest ik op ieder dubbeltje letten en tegen het eind van de maand zat ik gewoonlijk op zwart zaad.

Ik was de enige thuis die lid van de kerk was geworden en de rest van de familie was niet bereid te delen in het offer dat het betalen van tiend zou inhouden. Als ik dus tiendbetaler werd, zou ik de tien procent helemaal uit mijn helft moeten nemen. Maar ik had iedere cent hard nodig, zeker nu ik ging studeren.

Ik bad ernstig over het probleem en las keer op keer Maleachi 3:10: „Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijs zij in mijn huis; beproeft

Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.”

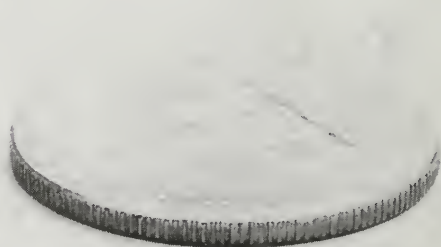
Het vertroostte mij en ik besloot mijn tiend te betalen vanaf het moment dat ik lid van de kerk werd.

Kort na de eerste keer dat ik mijn tiend had afgedragen kwam mijn baas naar mij toe en zei dat ik voortaan wegens mijn studie meer tijd en meer geld nodig zou hebben. Hij was van plan mij anderhalf uur eerder dan de anderen op kantoor naar huis te laten gaan en

hij zou mijn salaris - met onmiddellijke ingang - met vijftig procent verhogen!

Daar ik nergens om had gevraagd, kon ik mijn oren niet geloven. Maar het was zo. Toen hij weg was, herinnerde ik mij het vers uit Maleachi, en ik wist dat de Heer bezig was zijn aandeel van onze afspraak na te komen.

Sindsdien ben ik nooit iets te kort gekomen, en ik weet dat ik dat te danken heb aan de zegen van de Heer, zoals Hij middels de profeet Maleachi heeft beloofd. □

DE GODDELIJKE WET VAN DE TIEND

Louise A. Kelly

Tijdens de crisis in de jaren dertig, woonden we op een armetierig boerderijtje in New Jersey, waar de onvruchtbare bodem slechts een povere oogst voortbracht. Alleen aardbeien waren al onze inspanningen waard, maar het aardbeienzeizoen is maar kort en ons jaarinkomen was niet noemenswaardig.

Ik verkocht onze aardbeien in mandjes van een kilo vlak voor ons huis, dat aan een hoofdweg lag. De totale opbrengst van het aardbeienzeizoen was \$40, het enige contante geld dat we in tijden hadden gezien. De \$4.00 leek een zelig klein bedrag om als tiend aan te bieden, en met een gezin dat vier jonge kinderen telde, hadden we het geld op vele manieren hard nodig. Ik was echter vastbesloten om onze tiend te betalen, en deed het ook.

We waren ons niet bewust van enige onmiddellijke zegeningen behalve de voldoening van het weten dat je juist gehandeld hebt. Het jaar daarop, echter, werd onze streek getroffen door een ziekte die de aardbeienplantjes aantastte. Alle planten op het veld gingen dood - allemaal - behalve de onze. Onze planten bleven gezond en gaven een geweldige oogst van grote, sappige aardbeien.

De mensen kwamen van heinde en verre om onze aardbeien te kopen. Onze klanten namen aan dat wij een sterker ras aardbeienplantjes hadden en wilden er van ons kopen voor hun tuin. Toen we vertelden dat onze planten niet anders waren dan degene die zij zelf ook hadden, dachten ze dat wij iets bijzonders met ons aardbeinveld hadden uitgevoerd en reageerden sceptisch wanneer we vertelden dat de planten niet meer zorg dan anders hadden ontvangen. We vertelden wèl dat wij onze tiend hadden betaald over ons inkomen van het jaar daarvoor, maar er waren maar enkele heiligen der laatste dagen in onze streek en de meeste mensen keken wat achterdochtig toen het woord tiend viel.

Zegeningen zijn misschien niet altijd zo opvallend. Heiligen der laatste dagen kunnen een gestaag succes genieten op zaken- of beroepsgebied en steeds goed gezond zijn en wellicht geneigd zijn hun zegeningen als iets vanzelfsprekends te aanvaarden, maar in een tijd dat het overal om ons heen slecht ging, was onze goede oogst voor ons een onweerlegbaar voorbeeld van de zegeningen die voortvloeien uit het betalen van de tiend. □

EEN GESLAAGD HUWELIJK

Hugh W. Pinnock

Mijn opmerkingen zijn gericht tot diegenen onder u die een belangrijk deel van hun aardse leven zullen wijden aan het doen slagen van hun huwelijk. Enige jaren geleden in Florida sprak ik met Frank Shorter, een marathonloper van wereldklasse. Hij won deze wedloop in de Olympische spelen van 1972, werd tweede in de spelen van 1976 en heeft vele andere lange-afstandswedlopen gewonnen. Al pratend over zijn training-sprogramma, vernam ik dat hij een groot deel van zijn leven gewijd heeft aan het bereiken van succes in de atletiek. Hij weet precies welke voedingsstoffen hij tot zich moet nemen, hoeveel kilometers hij iedere dag moet lopen (dat zijn er ongeveer tweehonderd), welke mentale houding hij moet aankweken wil hij als overwinnaar uit de bus komen, en een aantal andere eigenschappen die verband houden met volmaking op het door hem gekozen terrein.

Terwijl ik nadacht over Frank Shorter en anderen die geslaagd zijn in het werk, de hobby of het beroep dat zij gekozen hebben, vroeg ik mezelf af: „Waarom zouden meer mannen en vrouwen niet met dezelfde toewijding kunnen streven naar het doen slagen van hun huwelijk?“ Voor zover ik weet is er niets waardevols in het leven dat de mens zomaar aan komt waaien - en niets in het leven is zo waardevol als een goed huwelijk en een hecht gezin. Ik richt mij tot allen die willen dat hun huwelijk slaagt, met inbegrip van hen die hertrouwd zijn. Mijn opmerkingen zijn niet bedoeld voor degene die uit is op eenvoudige oplossingen, of degene die bereid is genoeg te nemen met een gewapende vrede.

De meest hechte huwelijken zijn al zwaar beproefd geweest. Echtgenoten die lijden, pijn, wanbegrip en verleiding tegen-

komen en overwinnen, kunnen tot een huwelijk komen dat mooi en eeuwig is. Maar ik wil niet dat we naar het verleden kijken - laten we alleen naar het heden en de toekomst kijken.

Helaas zijn veel van de boeken die het verbeteren van het huwelijk behandelen niet erg nuttig voor heiligen der laatste dagen. Onze huwelijken en gezinnen zijn gebouwd op hemelse denkbeelden en beginselen en niet op wereldlijke ideeën of oplossingen. Sta mij toe enkele ideeën met u te bespreken die hebben bijgedragen aan de verbetering van vele huwelijken, ongeacht hoelang het echtpaar reeds gehuwd was. Zovelen met wie ik gesproken heb hebben mij verteld hoe blij zij waren met de waarheid die velen onder u ook kennen: dat het huwelijk *inderdaad* jaar na jaar beter wordt. Ware liefde wordt dikwijls pas ontdekt na het verstrijken van de nodige tijd, na pijn, vreugde, hartzeer en, ja, na het doorstaan van vele moeilijkheden.

Het *eerste idee* dat ik naar voren wil brengen is fundamenteel. Wij moeten de Heiland en zijn leerstellingen bij ons thuis en in ons hart invoeren. Om werkelijk te slagen moet een eeuwig huwelijk gevestigd zijn op Christus. Hoewel afdeling 121 van de Leer en Verbonden gericht is aan de priesterschapsdragers, zijn de beginselen ervan van toepassing op zowel de vrouw als de man:

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden

gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen -

Laat uw binnenste eveneens vervuld zijn van liefde . . . jegens het huisgezin des geloofs, en laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen." (Leer en Verbonden 121:41-42, 45.)

Evenals een gebouw een sterke fundering moet hebben wil het standhouden, zo moet ook een gezin de zekere fundering hebben van de Heiland en zijn leerstellingen. Wij zijn een volk met een geestelijke instelling, en geloven dat wij de Geest mogen gebruiken bij het oplossen van problemen. Het ligt voor de hand dat veelvuldig samen bidden - tenminste één keer en hopelijk tenminste twee keer per dag - u in staat zal stellen dit ook werkelijk te doen.

Ten tweede: u moet niet het idee hebben dat onenigheden in uw huwelijk erop duiden dat het niet kan slagen. Willen wij werkelijk praten met elkaar, dan moeten we op een fijngevoelige manier eerlijk zijn met elkaar wanneer we het oneens zijn. Wij moeten op een tactvolle wijze onze grieven uiten en onze

gevoelens kenbaar maken. Het is mogelijk dit te doen zonder boos te worden of inattent te zijn. Mensen die zich nooit uiten kunnen zich daardoor allerlei ziekten op de hals halen. En, een even ernstige zaak, een dergelijke aanpak lost geen problemen op.

Wees altijd open en rechtdoorzee met elkaar. Maar al te vaak reageren mensen op spanningen in het huwelijk door „dicht te klappen” en „een ommetje te gaan maken”. Een jonge echtgenote vroeg mij eens om met haar man te spreken en hem te vragen alsjeblieft met haar te praten. „Alles wat hij doet als we onenigheid hebben,” zei ze, „is zwijgen. Hij loopt gewoon de deur uit. Wanneer hij gekalmeerd is, komt hij weer thuis; maar hij is net een ijspegel totdat ik het goedmaak. Hij kan dagen- en zelfs wekenlang geen woord zeggen.”

Onenigheid tussen man en vrouw wil alleen maar zeggen dat ze mensen zijn en nog niet volmaakt. Wanneer zij hun verschillen op een volwassen manier erkennen, kunnen ze die oplossen zonder hun verhouding in gevaar te brengen. Zij zullen inzien dat hun huwelijk in wezen in orde is, maar dat zij er in deze situatie eenvoudig niet in zijn geslaagd om voeling met elkaar te houden.

Een aantal jaren geleden werd ik als bisschop opgeschrikt door het aantal jonge mensen dat bang en in de war bij me kwam in de veronderstelling dat hun ouders niet van elkaar hielden en zelfs op een echtscheiding afstevenden, vanwege onenigheden in het gezin. Daar ik de ouders goed kende en wist dat zij heel veel van elkaar hielden, kon ik de kinderen uitleggen, dat hoewel dit onaangenaam was, het weleens bij het huwelijk hoorde en niet betekende dat het gezin op het punt stond om uit elkaar te vallen.

3

Ten derde: maak uw partner nooit belachelijk, noch onder elkaar, noch in 't openbaar. Zij die de gek steken met hun man of vrouw beschouwen het misschien wel als onschuldige humor. Maar dat is het niet. Het is vernederend en gevaarlijk voor de onderlinge band. Degeen die het voorwerp van de spot is zal zich behoorlijk gekwetst voelen. Grapjes maken over privé-zaken uit het gezin verraadt óf een gebrek aan fijngevoeligheid óf een verborgen wrok en verbolgenheid die zijn opgeroepen door frustratie of gekwetste gevoelens. Echtparen die elkaar respecteren nemen hun toevlucht niet tot zulke vernederingen.

4

Ten vierde: verstik elkander niet met overmatig veel beperkingen. Een liefhebberende echtgenote, die al vele jaren huwelijk achter zich had, maakte mij deelgenoot van één van de geheimen van haar geweldige huwelijk. „Het is mijn taak ervoor te zorgen dat er thuis een sfeer is waarin mijn man zich volledig kan ontplooien,” zei ze. „En zoals u weet, is hij een drukbezet vader, bisschop en zaken-

man. Op zijn beurt helpt hij mij bij mijn ontplooiing.”

Met haar aanmoediging was hij een voortreffelijk bisschop. Later diende zij als raadgeefster in het presidium van twee verschillende hulporganisaties en vervolgens als presidente van de Zustershulpvereniging op ringniveau. Zij had thuis haar eigen kamer waar zij naaide, schilderde en prachtige gedichten schreef. Hij ging graag vissen, schilderde zelf ook wat, en ontwikkelde zich op gebieden die hem interesseerden. Geen van beiden werd verstikt door een egoïstische gade. Zowel hij als zij respecteerde de behoeften en de doelstellingen van de ander.

De meest voldoeninggevende van alle huwelijken schijnen die te zijn waarin man en vrouw hun liefde toevertrouwen aan de zorg van de Heiland. Zij stellen belang in elkaar, maar staan elkaar toch toe om in alle vrijheid zich te ontwikkelen en tot rijpheid te komen, om nieuwe uitdagingen op zich te nemen en nieuwe interesses te cultiveren. Natuurlijk houdt deze vrijheid *niet* de vrijheid in om met een ander te flirten. Jaloezie is een geraffineerde vorm van slavernij en een van de meest verstikkende van alle menselijke driften.

Mannen en vrouwen die vrezen de liefde van hun partner te verliezen, verzwakken hun band door zich teveel aan de ander vast te klampen. Een echtgenoot die bij zichzelf denkt: „Ik laat ze niet uit mijn gezicht”, drukt daarmee in feite een angst uit die haar misschien van zich af zal stoten. Echtelieden behoren elkaar de vrijheid te gunnen en te laten voor persoonlijke groei en uitdrukking. Wanneer beiden in staat zijn hun talenten en interesses te ontwikkelen, is het minder waarschijnlijk dat het huwelijk zal lijden aan verveling en bekrompenheid.

5

Ten vijfde: maak elkaar dikwijls en oprecht complimenten. Een echtgenote van middelbare leeftijd vertelde me eens: „Iemand moet er voor zorgen dat mijn man bescheiden blijft. Hij gaat weleens naast z'n schoenen lopen.” Wat jammer! Iedere man heeft een vrouw nodig die hem aanmoedigt en opbouwt. Iedere vrouw heeft behoefte aan een man die haar hulde brengt en respecteert. Elkander bemoedigen door middel van oprechte, welgemeende complimenten is nooit een teken van zwakheid; *het is de juiste manier van handelen.* Iemand die aan het heilige altaar neer kan knielen met een partner om aldaar eeuwige beloften uit te wisselen, kan toch zeker genoeg goeds in die partner zien om dat goede naar voren te laten komen ten overstaan van derden. Maar al te dikwijls bij gesprekken die ik als raadsman met de mensen voer, zegt een gescheiden man of vrouw: „Jan is onderdehand drie jaar weg. O, wat zou ik hem graag terug willen hebben. De eenzaamheid is ondraaglijk, en er zijn zoveel dingen die ik verzuimd heb hem te zeggen” of „Had ik haar maar laten weten wat een fijne vrouw zij in zoveel opzichten was. Wat ben ik toch dom geweest. Ik kon er maar niet toe komen haar complimentjes te maken. Ik wees haar steeds op haar fouten. Wanneer ik zie hoe sommige mannen en vrouwen elkaar zo koeltjes en met zo'n onverschilligheid behandelen, zou ik ze toe willen schreeuwen om toch alsjeblieft wakker te worden voordat het te laat is. Ik zou ze willen zeggen op te

houden met hun sarcasme en in plaats daarvan elkaar aan te moedigen.”

Mannen en vrouwen hebben de neiging de mensen te worden die beschreven worden in de complimenten die zij van hun partner krijgen. Zij zullen hun uiterste best doen om overeenkomstig de complimenten en bemoediging van een trotse gade te leven.

Jaren geleden trouwde een vriend van ons, die niet was getrouwd op de leeftijd dat de meeste mensen trouwen, met een veel jongere vrouw. Zijn keuze verraste een aantal van ons, want wij vonden dat zij niet het inzicht bezat, noch de maatschappelijke plooibaarheid of wijsheid waar hij over beschikte; ja, het leek ons zelfs een mesalliance. Toen begonnen we te merken dat hij, wanneer ze uit waren, bij kerkelijke gelegenheden en op andere plaatsen, vriendelijk met haar sprak over alles wat er gaande was. Hij bracht boeken mee naar huis en las samen met haar. Op allerlei manieren hielp hij haar zich te ontwikkelen tot een meer volwassen en charmant iemand en, vanzelfsprekend, groeide hij daarbij ook zelf. Dit echtpaar is op dit moment aan de andere kant van de aardbol op zending en heeft een gevuld en bevredigend leven dankzij zijn verlangen om zijn vrouw op een tactvolle manier terzijde te staan en dankzij hun grote wederzijdse liefde.

6

Ten zesde: neem nooit uw toevlucht tot zwijgen. Ik heb geleerd dat het ver-

keerd is om tegen onze partner te zeggen: „Laat me met rust. Ik maak een moeilijke periode door. Laat mij het maar in m'n eentje uitknobbelen. Ik kan nu niemand om me heen velen.” Het is niet alleen onrechtvaardig jegens de ander en een belediging, het is ook dom. Wat is het huwelijk anders dan de dingen samen delen en elkander door moeilijke perioden heenhelpen? We hebben alle verontschuldigen gehoord: „Ik maak een verandering door. . .” „Ik voel me niet lekker.” „Het gaat niet best op kantoor.” „Ik ben de hele dag gek geworden van de kinderen.” Maar geen van deze verontschuldigen geeft ons het morele recht om iemand die van je houdt buiten te sluiten.

Zorg dat de toegang tot je hart openblijft. *De perioden dat we anderen buitensluiten zijn vaak juist de perioden dat we de meeste behoefte hebben aan hun hulp.* Natuurlijk hebben we allemaal tijd nodig waarin wij ons af kunnen zonderen, tijd om bepaalde dingen te overdenken, om te mediteren en te bidden. Wij dienen deze behoefte in anderen te begrijpen en te respecteren. We moeten echter nooit nonchalant zijn of tekortschieten in waardering voor een bezorgde partner die tracht ons te helpen. Dit geldt in het bijzonder wanneer er moeilijkheden zijn.

Ten zevende: zeg op het juiste moment een welgemeend „het spijt me”. Maar al te dikwijls wanneer we fouten

maken, zelfs onopzettelijke, is er schade aangericht en is een verontschuldiging op haar plaats. Gelijk met het leren zeggen van „het spijt me”, moeten echtelieden „het is goed” leren zeggen. Jezus Christus leerde ons dat het vergeven worden door onze Hemelse Vader gedeeltelijk afhangt van ons vermogen om anderen hun overtredingen jegens ons te vergeven. Sommige van de beste huwelijken die ik ken zijn die van echtelieden die „het spijt me” kunnen zeggen en elkaar kunnen vergeven.

Een stel dat ik ken trouwde pas op latere leeftijd. De vrouw was al eerder getrouwd geweest, maar het was het eerste huwelijk van de man. Na enkele maanden van hemel op aarde, stak een ernstig meningsverschil de kop op waardoor de echtgenoot gevoelsmatig dermate gekwetst werd, dat hij zijn dagelijks werk niet behoorlijk kon doen.

Nog wankelend onder de aanslag van deze confrontatie, deed hij zijn uiterste best om het probleem te analyseren en besepte dat het zeker ten dele zijn schuld was geweest. Hij ging naar zijn vrouw toe en stamelde onhandig: „Het spijt me, liefste, het spijt me heus.” Zijn vrouw barstte in tranen uit, gaf toe dat ook zij behoorlijk schuld had en vroeg zijn vergeving. Terwijl zij elkander omarmd hielden, vertelde ze dat ze het in haar huwelijk nog nooit had meegemaakt dat er een verontschuldiging werd aangeboden, en dat zij nu wist dat er een oplossing gevonden kon worden voor al hun eventuele moeilijkheden. Zij had vertrouwen in hun huwelijk omdat zij had ervaren dat zij allebei „het spijt me” en „het is goed” konden zeggen.

Naast een welgemeende verontschuldiging te kunnen aanbieden, moet het halen van oude koeien uit de sloot

vermeden worden. Duizenden huwelijken hebben de meest kritieke problemen overleefd en zijn een succes geworden dankzij het feit dat „de droefheid naar Gods wil” wegens overtreding werd gevolgd door een vergeving als die van Christus.

Ten achtste: wend u nooit tot deren in moeilijke tijden, behalve daarvoor in aanmerking komende familieleden, uw bisschop of uw ringpresident. Op tactvolle en geïnspireerde wijzen zullen deze mensen u een bekwame raadsman of -vrouw bezorgen als dat nodig is. Er staan altijd mensen klaar om een gekwetste man of vrouw te troosten. En wanneer echtelieden thuis niemand hebben waar zij mee kunnen praten, zoeken helaas maar altvelen van hen iemand buiten het huwelijk.

En dat is waar overspel dikwijls een aanvang neemt. Het kan in de buurt gebeuren, op het wijkkantoor, op kantoor of waar dan ook. Heimelijke verhoudingen beginnen vaak heel onschuldig - alleen maar met wat praten over elanders emotionele wonden. Maar dan komt er een periode van afhankelijkheid, die maar al te vaak uitmondt in een overdragen van loyaliteit en genegenheid, gevolgd door overspel.

Vertrouw nooit iets van uw huwelijksmoeilijkheden toe aan een derde, behalve zoals ik reeds zei, aan daarvoor in aanmerking komende familieleden, de bisschop of de ringpresident; nee, zelfs

niet aan uw allerbeste vriend of vriendin van uw eigen geslacht. Hij of zij is misschien wel de eerste om uw moeilijkheden door te vertellen aan een ander. Steun op de Heiland, en vertrouw op uw bisschop of ringpresident. Dit ons door de Heer geschonken systeem is eenvoudig, maar doet het goed.

Ten negende: houd de vreugde in uw huwelijk vast. Het is Gods bedoeling dat wij vreugde in dit leven vinden. (Zie 1 Nephi 8:10; 2 Nephi 2:25.) De meeste huwelijken beginnen met vreugde en de huwelijken die slagen behouden die vreugde. Wanneer een huwelijk zijn blijdschap verliest, wordt het zwak en kwetsbaar. Wanneer u een gelukkig gezin tegenkomt, zult u een vreugdevol echtpaar aan het roer vinden. Mannen en vrouwen die niet meer samen lachen en zich ontspannen, zijn bezig hun liefde voor elkaar en het vermogen om bij elkaar te blijven te verliezen. Ware liefde omvat een vreugdevolle, welhaast kinderlijke eigenschap. Met andere woorden, maak er iets plezierigs van.

Ten tiende: bid vaak. In een periode van onzekerheid, verergerden Adam en

Eva hun kortstondige opstand door zich voor God te verstoppen. God verstopt zich niet; alleen de mens doet dat. God speelde een vitale rol bij dat eerste huwelijk, en Hij is even bezorgd en behoort een even grote rol te spelen bij ieder hedendaags huwelijk. Idealiter zullen man, vrouw en kinderen samen neerknielen in gebed. Maar wanneer dit niet mogelijk is, moeten mannen en vrouwen stellig bidden voor een sterk huwelijk en voor het geluk dat zij verdienen.

Ik vermoed dat onze zwakheden en de moeilijkheden waarmee wij in het leven te maken krijgen een huwelijk dermate aantasten, dat het opbouwen van een

echt goed en sterk huwelijk onmogelijk is zonder Gods hulp. De Heiland kan een ziek huwelijk helpen genezen en een goed huwelijk helpen gezond te blijven. De toekomst is afhankelijk van het heden, en dus moeten wij vandaag goed leven. Het leven gaat maar al te vlug voorbij. Laten we ons niet schuldig maken aan het hopen dat we eens gelukkig en tevreden zullen zijn: als alle rekeningen betaald zijn, als de kinderen groot zijn, of wanneer we met pensioen gaan. Nu is het moment om het goede in het leven te genieten - en het goede weegt altijd zwaarder dan het slechte. Moge wij leren nu het goede te onderkennen en vreugde in elkanders leven te brengen. □

Laten we erover praten

Na het lezen van dit artikel, wilt u misschien de volgende punten bespreken op een bijeenkomst voor getrouwde mensen:

1. Daar houding belangrijk is voor het slagen van elke onderneming, welke houding is dan nodig om een gelukkig huwelijk in stand te houden?

2. Welke houding zal de Geest bedroeven en Hem zich doen terugtrekken van uw gezin?

3. Daar problemen een overdreven belangrijkheid schijnen aan te nemen wanneer ze in stilte worden gedragen, welke vaardigheden hebben we dan het meest nodig om een probleem naar voren te brengen?

4. Als u het moeilijk vindt uw ongelijk toe te geven, wat kunt u dan doen om deze weerzin te overwinnen?

5. Op welke manieren, naast mondeling, kunnen liefde en waardering in uw huwelijk tot uiting worden gebracht?

6. Welke van de tien ideeën die hier naar voren zijn gebracht voor het ontwikkelen van een gelukkig huwelijk zijn volgens u het meest waardevol voor uw huwelijk?

DE ZES BESTE TOESPRAKEN DIE IK OOIT HEB GEHOORD

Thomas W. Ladayne

Geïllustreerd door Tom Pratt

Heeft u weleens in een kerkvergadering gezeten en zich afgevraagd of u wel tot het einde toe zou kunnen volharderen? Niet tot het eind van het leven, maar tot het eind van de vergadering! Heeft u ooit weleens moeten luisteren naar een slechte, wanordelijke toespraak, die al mompelend in een saaie, eentonige dreun werd afgedraaid? Heeft u zich weleens af zitten vragen wat de spreker of spreekster eigenlijk probeerde te zeggen? Heeft u, daarentegen, als spreker weleens de angstige ervaring gehad onvoorbereid voor uw toehoorders te staan? En heeft u toen hulpeloos toe moeten kijken terwijl de gemeente u ontglipte in onoplettendheid, matheid of sufheid? Is uw geweldige slotregel (het enige dat u *echt* had voorbereid) weleens begroet door gesnurk?

Velen onder ons die onderwijzen, leiden en spreken zijn bekwaam en ervaren en

doen uitstekend werk. Er zijn echter vele anderen die minder bekwaam en minder ervaren zijn. Als bekeerling tot de kerk herinner ik mij maar al te goed mijn sidderende angst toen ik hoorde hoe ik werd aangekondigd als de spreker in de avondmaalsvergadering van de volgende week. Dat en andere spreekervaringen hebben mij doen beseffen hoe belangrijk het is om de juiste beginselen voor onze spreekopdrachten te leren en toe te passen.

Er zijn verschillende fundamentele beginselen, die wel algemeen bekend zijn, maar niet altijd worden toegepast, en die bij spreken in het openbaar altijd kunnen worden en behoren te worden toegepast. Deze omvatten (1) een geschikt onderwerp kiezen, (2) vertrouwd worden met het gekozen onderwerp, (3) oprecht zijn, (4) zich aan de toegestane tijd houden, (5) bij één onderwerp blijven, (6) luid

genoeg en duidelijk spreken, (7) enthousiast zijn, (8) doeltreffende verhalen en voorbeelden gebruiken, (9) waar mogelijk visuele hulpmiddelen en humor gebruiken, (10) zich geestelijk voorbereiden.

Als lid van de kerk en als iemand die spreken in 't openbaar bestudeert en onderwijst, heb ik in de loop der jaren vele uitstekende toespraken gehoord. De volgende voorbeelden vertegenwoordigen toespraken die door zeer verschillende mensen zijn gehouden, zowel goed als minder ontwikkeld, en zij illustreren het aanwenden van een aantal van de hierboven aangehaalde beginselen. Maar wellicht hebben deze toespraken één ding gemeen - zij waren doeltreffend

1. Een toespraak die ik meer dan twintig jaar geleden heb gehoord illustreert hoe doeltreffend een toespraak kan zijn wanneer de spreker het juiste onderwerp kiest en daarmee vertrouwd is.

Terwijl ik in New Jersey woonde, had ik een zaak die keukenkasten maakte en installeerde. Daar ik jarenlang keukenkasten had vervaardigd en aangebracht, wist ik wat een goede constructie was en was ik trots op onze eigen op bestelling gemaakte produkten. Toen ik benaderd werd door een grote keukenkastfabrikant uit Pennsylvania die wilde dat ik zijn produkten ging voeren, zei ik dat ik pas wilde beslissen nadat ik hun fabriek had bezocht en hun produkt had geïnspecteerd.

Tijdens mijn bezoek aan de fabriek in gezelschap van nog andere toekomstige dealers, hoorde ik een man vertellen hoe hij verantwoordelijk was voor de kisten waarin de kasten werden vervoerd. Deze man had geen geweldige woordkeus, en zette evenmin een of ander diepzinnig onderwerp uiteen. Maar hij was wel goed

vertrouwd met zijn onderwerp; het kwam overeen met zijn spreekvermogen en het was zeker een geschikt onderwerp voor het moment; en het was zeer verhelderend en interessant.

Toen de man klaar was met praten, pakte hij een kastje dat net in de fabriek gemaakt was en deed het in een van zijn eigen kisten. Vervolgens nam hij een tweede kastje dat door een concurrent was verpakt en liet ze alletwee uit het raam vallen - we bevonden ons op de tweede verdieping. Het kastje dat door onze spreker was verpakt overleefde de val met nauwelijks een schrammetje, terwijl het andere te pletter was gevallen. De woorden en het voorbeeld tezamen hadden een onvergetelijke indruk op mij gemaakt - en mij ervan overtuigd dat het produkt goed was. Dit was dus een voortreffelijk voorbeeld van hoe woorden en een visueel hulpmiddel iemand kunnen motiveren!

2. Als ik één enkel beginsel moest

kiezen dat absoluut onontbeerlijk is voor doeltreffende communicatie, dan zou dat oprechtheid moeten zijn. *Meent* u werkelijk wat u zegt? Bent u zelf helemaal overtuigd van hetgeen u uw gehoor voorhoudt? Toehoorders hebben een spreker gauw door, en als u tracht hen iets aan te praten waarvan u niet persoonlijk overtuigd bent, is er alle kans dat u niet zult slagen.

Er schieten mij twee voorbeelden te binnen. Kort nadat ik in New Jersey lid van de kerk was geworden, verhuisde ik met mijn gezin naar Vermont. Een aantal van de leden daar had slechts een minimale schoolopleiding genoten. Zij deden ook niet alsof zij iets anders waren dan eenvoudige, sterke getrouwe werkers in het koninkrijk. Ik herinner mij één van deze mensen die was uitgenodigd om op een districtsconferentie te spreken. Deze broeder, een man van even zestig, geboren in Vermont en kennelijk de kunst van het spreken in het openbaar niet machtig, hield een toespraak die mij m'n levenlang bij zal blijven.

Hij begon met te zeggen dat hij de laatste tijd moeite had met het naleven van een belangrijk gebod van de Heer: „Gij zult uw naaste liefhebben”. Het scheen dat zijn baas hem de laatste tijd onheus had behandeld en er kennelijk plezier in had geschept om hem al het vuile werk in de fabriek op te laten knappen en hem niet voor promotie in aanmerking te laten komen.

In wanhoop ging hij tot de Heer in gebed en smeekte zijn hulp af in deze ondraaglijke situatie. Hij vertelde dat hij al biddende geleidelijk zijn bittere gevoelens jegens zijn baas voelde wegebben en dat hij zelfs waardering voor hem begon te krijgen! Tenslotte, na meerdere weken van aanhoudend gebed, zei deze broeder, recht-

opstaand achter het spreekgestoelte en zich stevig eraan vastklampend, onder het wegblinken van zijn tranen: „Weet u, broeders en zusters, ik ben echt gaan houden van die man”. En vanaf dat moment verbeterde hun verhouding tot elkaar, alsook zijn bestaan in en buiten de fabriek. Een machtige boodschap, die eenvoudig en oprecht was, en regelrecht uit het hart kwam.

3. Een gelijkkluidend voorbeeld, ook uit Vermont, werd gegeven door een recente bekeerling tot de kerk die als hobby het opknappen van antieke auto's had.

In zijn toespraak haalde hij de overeenkomst aan tussen zijn hobby en ons aller verantwoordelijkheid ons steentje bij te dragen tot het herstellen van inactieve leden tot activiteit in de kerk. Het ingrediënt dat zijn toespraak deed slagen was zijn oprechtheid - de klaarlijkkelijke liefde

die hij koesterde voor zijn oude auto's en de nog grotere liefde en zorgzaamheid voor zijn broeder in het evangelie.

Naast oprechtheid namen deze beide broeders nog drie onontbeerlijke beginzelen in acht die hun doeltreffendheid nog verder verhoogde. Ten eerste, geen van beide *verontschuldigde* zich aan het begin van zijn toespraak, of maakte enig excuus voor het feit dat hij voor hen stond, ook al werd geen van beide toespraken vakkundig gehouden. Zij namen de volle verantwoordelijkheid van hun onderwerp op zich en spraken zich vol zelfvertrouwen uit. Een verontschuldiging of excuus van enige aard aan het begin van uw toespraak is voor uw gehoor het teken dat u niet goed voorbereid bent of dat u zich niet op uw gemak voelt. U zult hierdoor slechts zelden hun vertrouwen of medeleven winnen; integendeel, u bereidt hen voor op een middelmatige toespraak. Verontschuldig uzelf *nooit* voor uw toespraak.

Ten tweede, waren deze beide toespraken kort en draaiden zij om één enkel onderwerp. Het is zo verfrissend wanneer een spreker voorbereid opstaat, zich duidelijk en vol zelfvertrouwen uitsprekt over één thema, zijn punt staft, en gaat zitten. Een korte, beknopte toespraak, die om één thema draait, kan een gedenkwaardige zijn.

En ten derde, werd er door beide sprekers zo gesproken dat zij voor iedereen verstaanbaar waren. Dit is wellicht de uiterste foltering die maar al te veel toehoorders gedwongen worden te ondergaan - dat zij hetgeen de spreker zegt eenvoudigweg niet kunnen horen. Het feit dat u een microfoon voor u heeft maakt weinig uit wanneer u er niet in spreekt, of te zacht spreekt, of alsmear heen en weer staat te zwaaien. Veel mensen beginnen met hun

normale stem en gaan vervolgens alsmear zachter en alsmear sneller spreken. Bedenk dat als de mensen u niet kunnen horen, al uw inspanningen bij de voorbereiding van uw toespraak tevergeefs zijn. Even wat aandacht aan een goede spreektechniek kan alles uitmaken!

4. Nog een voortreffelijke toespraak die gehouden werd door de hogeraadsadviseur van onze wijk in Oregon, omvatte alle beginselen die wij tot nog toe hebben besproken: oprechtheid, een geschikt onderwerp, zelfvertrouwen, voorbereiding, duidelijke voordracht, en het zich houden aan de toegestane tijd - plus nog één extra bestanddeel dat van een middelmatige toespraak een uitstekende kan maken. Dat extraatje is geestdrift!

Deze broeder straalde geestdrift uit bij het vertellen van een onvergetelijke ervaring en hij bracht dit gevoel terdege over op zijn gehoor. Zijn verhaal ging over de reactie van twee vaders die samen met hun kinderen aan 't picknicken waren in de buurt van een snelstromende rivier. De ene vader gilde het opgewonden uit toen hij zijn zoontje aan de waterkant zag lopen. Het kind kreeg een pak voor z'n broek en werd van het water weggesleept. De andere vader hield zijn zoontje goed in de gaten en knielde vervolgens naast hem neer om hem te wijzen op het gevaar van het kolkende water. Samen wierpen vader en zoon toen stokjes in het water en keken hoe ze door de stroom werden meegesleurd. De nieuwsgierigheid van het kind was bevredigd en heel tevreden ging het met zijn vader mee terug naar een plek die veiliger was.

Het hogeraadslid vroeg ons wie van de twee kinderen een blijvende les had ontvangen van een verstandig optredende vader.

Wij leerden een les uit dit persoonlijke

verhaal, en wij leerden ook een les uit de manier waarop het verhaal werd gepresenteerd.

Wat was het een opluchting iemand zich vrijmoedig een weg te zien banen naar het spreekgestoelte om vervolgens vol geestdrift en zelfvertrouwen aan een spannend verhaal te beginnen.

Eén belangrijk beginsel waar haast alle goede sprekers zich aan houden, is het gebruiken van een verhaal als voertuig voor het overbrengen van een belangrijke boodschap. De allerbeste toespraak is er een die om een persoonlijke ervaring heen opgebouwd is of een waarvan men gehoord heeft en die kan worden aangepast aan een bepaald gehoor met een positieve moraal. Zodra de spreker zegt: „Er is een verhaal dat ik u wil vertellen ...” neemt de belangstelling van de luisteraars toe. Als dat verhaal persoonlijk is en verband houdt met het onderhavige onderwerp, dan neemt de kans dat u begrepen wordt enorm toe. Dat is nu

precies waarom Jezus Christus zijn verhalen om thema's en situaties die zijn gehoor vertrouwd waren heenvlocht.

5. Nog een belangrijk bestanddeel - maar natuurlijk wel een die met wijsheid moet worden gebruikt - is humor. Ik heb vele gehoren en klassen tot leven zien komen naarmate er gepaste humor in een toespraak werd aangewend. Om de aandacht te trekken, een punt te onderstrepen of uw toehoorders zich betrokken te laten voelen, gaat het gebruik van goed-gekozen, toepasselijke humor niets te boven.

Het leven is een maar al te ernstige zaak, en tenzij we zo nu en dan even afstand kunnen nemen en kunnen lachen om de situaties waarin we ons weleens bevinden, zullen we er misschien door overweldigd worden. Waar wel terdege op gelet moet worden is dat de humor gepast is. Het is belangrijk alles te vermijden wat af zou kunnen doen van de geest van een bepaalde gelegenheid.

6. Terwijl ik nadacht over onze verantwoordelijkheden bij ons streven betere en meer doeltreffende leraren in de kerk te worden door middel van de toespraken die wij gevraagd worden te houden, belandde ik bij één gebied dat volgens mij weleens ernstig wordt verwaarloosd: onze geestelijke voorbereiding. Dit kan gelden voor elk soort toespraak die wij houden, maar het is vooral een zorgwekkend probleem wanneer het onze voorbereiding betreft op een gevoelig overbrengen van ons getuigenis. Voor velen onder ons zal wellicht de belangrijkste „toespraak” die wij ooit geven in de vorm van een getuigenis zijn. Want het is juist in die situaties dat de Geest op de luisteraar dat getuigenis overbrengt waarmee ieder van ons steeds moet worden gevoed - het getuigenis dat

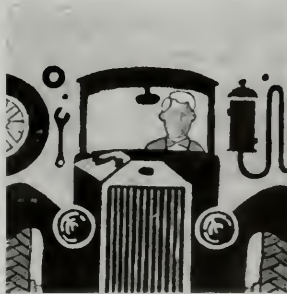
een bevestiging vormt van de heiligheid en goddelijkheid van het werk waarmee wij bezig zijn.

Wanneer we aan het begin van iedere maand naar de vasten- en getuigenisvergadering komen, moeten we dat onder vasten, gebed en meditatie doen, en hopelijk met een vernieuwing van ons vaste voornemen om onze heilige verbonden en plichten jegens de Heer na te komen. De vastenzondag behoort wellicht de meest geestelijke van alle sabbatdagen te zijn, daar wij die dag naar onze vergadering toekomen met onze aardse verlangens betuigd door ons vasten en onze geestelijke zintuigen in een toestand van verhoogde ontvankelijkheid. Dit impliceert dat onze uitingen gedurende de getuigenisvergadering in overeenstemming met de Geest behoren te zijn en dat wij ons niet moeten overgeven aan het vertellen van lange verhalen en episodens die niet in harmonie zijn met het doel van die vergadering.

Eén getuigenis dat ik mij bijzonder goed herinner, werd gegeven op een conferentie voor Jong-Volwassenen en instituutleerlingen die ik eens bijwoonde in Cali-

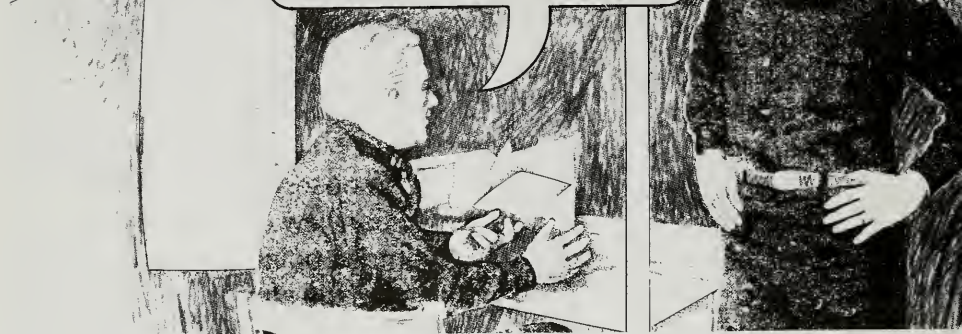
fornië. Bij die gelegenheid stond een blind meisje op voor een gehoor van zo'n vierhonderd jongelui en volwassenen en gaf een roerend getuigenis. Zij vertelde dat haar gezichtsvermogen achteruit begon te gaan terwijl zij door de zendelingen werd onderwezen. Haar ouders waren heel erg tegen de zendelingen en de kerk en hadden er op aangedrongen dat zij haar onderzoek zou staken. Zij had eenvoudig geantwoord dat *inzicht* voor haar belangrijker was dan *gezicht*. Tot slot gaf zij haar getuigenis - een getuigenis dat velen die daar aanwezig waren stellig nooit zullen vergeten.

Het is helemaal niet nodig dat wij bedreven redenaars zijn; als wij eenvoudig deze fundamentele stappen in praktijk brengen en de Heer om leiding vragen, kunnen wij betere sprekers zijn en onze gedachten op doeltreffende wijze met anderen delen. Zoals Alma eens zei: „Nu moogt Mij veronderstellen, dat dit dwaasheid van mij is, doch zie, ik zeg u, dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht; en kleine middelen beschamen in vele gevallen de wijzen” (Alma 37:6). □

„Omdat dit Christian is”

Archie M. Brugger

De arts van de legerbasis bij Taejon, in Korea, keek naar me op en glimlachte. Ik had hem en zijn collega's zojuist mijn compliment gemaakt voor de uitstekende wijze waarop zij een geval van koolmonoxydevergiftiging hadden behandeld. Als hoofd van de medische staf onder de officier van gezondheid van het Amerikaanse leger en de strijdkrachten van de Verenigde Naties, was ik zo onder de indruk geweest van het optreden van deze jonge arts, dat ik persoonlijk hierheen was gereisd om het geval met hem door te nemen.

Gezeten in zijn tent bespraken wij het voorkomen van deze vorm van vergiftiging onder de soldaten. De huizen in Korea worden verwarmd door middel van een zacht soort kolen, yantan geheten, dat tot grote briketten wordt gevormd voor een kachel die zich onder één van de hoeken van het huis bevindt. De rook en dampen worden middels kanalen in de vloer, die uit klei en tegels bestaat, naar de

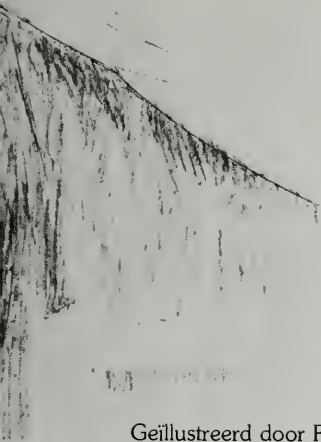
schoorsteen aan de andere kant van het huis gevoerd, waardoor de kamer en haar bewoners worden verwarmd. Wanneer er een lek ontstaat, komt er koolmonoxyde vrij in het huis.

Dikwijls verlieten de Amerikaanse soldaten de basis, gingen naar een dorp in de buurt, werden dronken en vielen vervolgens in slaap in de buurt van een yantankachel. Af en toe deed er zich dan koolmonoxydevergiftiging voor en werden zij bewusteloos naar de basis teruggebracht. Bij de behandeling was het de gewoonte de hoeveelheid alcohol in het bloed na te gaan.

Ik vroeg de arts wat het promillage van de alcohol in het bloed van deze soldaat was geweest, en zijn antwoord was zowel verrassend als bevredigend.

„O, maar daar heb ik niet naar gekeken bij soldaat Christian,” zei hij. „Hij is mormoon.”

Ik deed alsof ik niet begreep wat voor verschil dat zou maken.

Geïllustreerd door Robert Barrett

„En wat dan nog?” vroeg ik. „Deze knaap ging de stad in en werd bewusteloos gevonden. Hoe weet u dat zijn bewusteloosheid niet door een alcoholvergiftiging werd veroorzaakt?”

De dokter antwoordde: „Omdat dit soldaat Christian is. Hij doet nooit iets onbehoorlijks.”

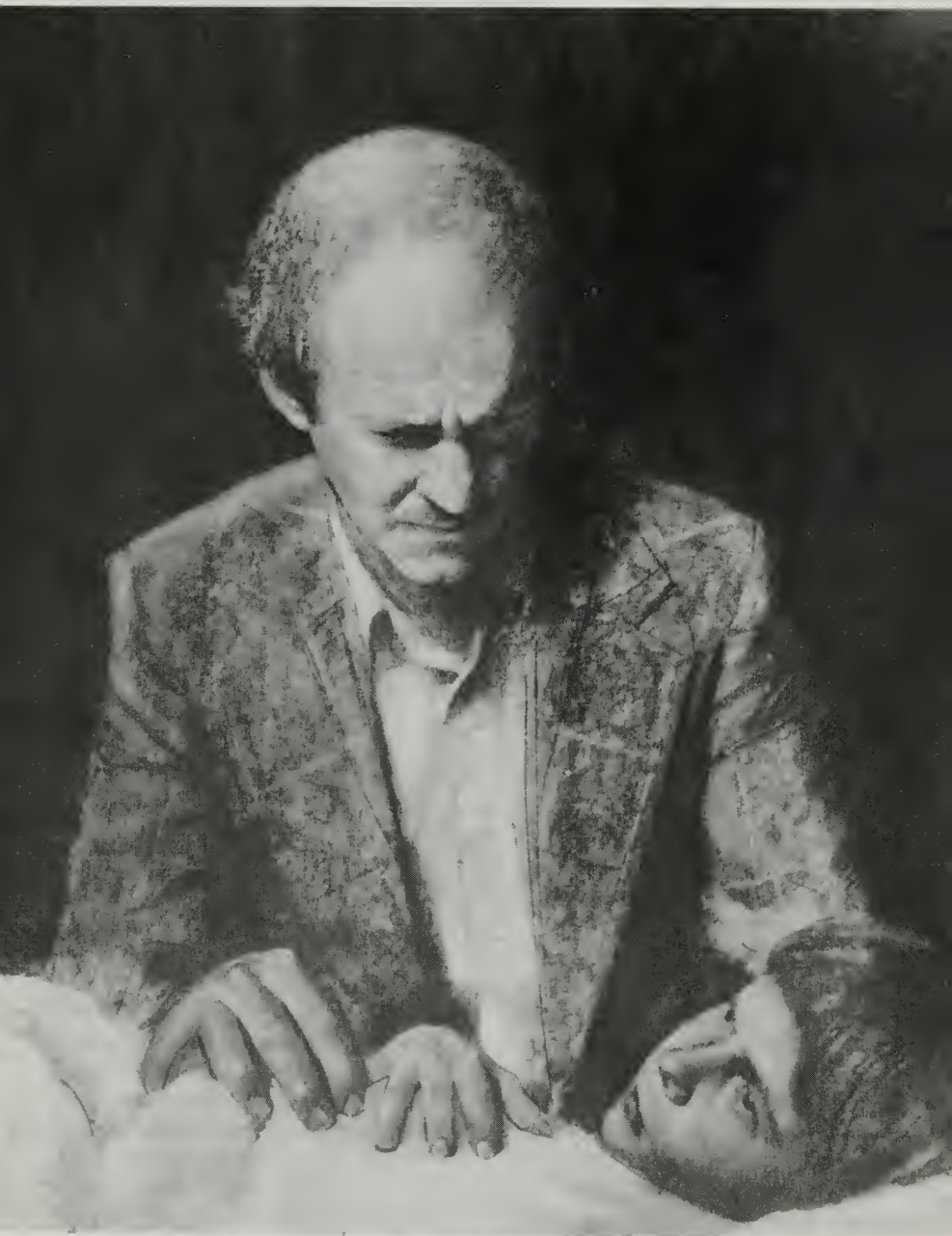
Hij voegde eraan toe dat haast iedereen op de basis wist dat soldaat Christian een teruggekeerde zendeling van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was. Hij had zijn zending in Korea vervuld, waardoor hij de taal sprak. Als hij geen dienst had, ging hij dikwijls naar het dorp om met de mensen te praten. Hij had een aantal dorpelingen onderwezen in de leerstellingen van zijn kerk en zij waren lid geworden. Zij woonden in een klein gehucht naast de basis, maar waren met Christian meegegaan naar de kerkdiensten in Taejon.

De soldaat was zondagavond met hen mee naar huis gegaan en was uitgeno-

digd om de nacht daar door te brengen. Daar hij een geëerde gast was, was hem het plekje het dichtst bij de kachel gegeven. Het was echter een koude nacht en men had alle ramen en deuren van het huisje stijf gesloten. Een barst in de vloer was onopgemerkt gebleven. De Amerikaanse soldaat was in zijn slaap door de giftige gassen bedwelmd geraakt.

Met grote trots vertelde ik mijn collega dat ook ik een mormoon was. Ik verbaasde mij erover dat hij zo goed op de hoogte was van deze jonge soldaat. Hij vertelde dat hij maar weinig van de manschappen echt goed kende, maar dat het optreden van soldaat Christian zo kenmerkend was, dat het hem onderscheidde van alle anderen op de basis.

Ik ben nooit in de gelegenheid geweest om kennis te maken met broeder Christian, en kan slechts speculeren wat betreft het goede dat hij tot stand bracht in een omgeving die gewoonlijk de lagere instincten van de mens te voorschijn doet komen. Maar de indruk die hij had gemaakt op de arts die hem behandelde en het voorbeeld dat hij mij had gesteld zullen mij altijd bijblijven. Hij had, jaren voordat hij ondergedompeld werd in het moeilijke leven van de militaire dienst, over vele dingen in het leven de juiste beslissingen genomen, en hij had niet toegestaan dat zijn omgeving hem afhield van het doen van het goede. De andere soldaten hadden hem leren kennen zoals hij was: een jongeman die niet bereid was te schipperen. Ik weet zeker dat velen van hen nog dikwijls terugdenken aan zijn voorbeeld, net als ik, en ik ben hem dan ook dankbaar voor het laten schijnen van zijn licht. □

GELIEFDE JOHNNY

Gordon Allred

Geïllustreerd door Del Parson

Het was een uur of vier op een troosteloze dag in februari 1977 en ik zat op mijn kantoor in het universiteitsgebouw mijn college voor een avondklas voor te bereiden, toen de telefoon ging.

„Pap,” zei de stem, „mama heeft me gevraagd je te bellen en te zeggen dat ze met John naar het ziekenhuis is.”

„Ziekenhuis?” vroeg ik. „Hoezo?” Het was Kathryn en ze klonk behoorlijk zenuwachtig.

„Nou ja, . . . weet u . . . ik was op weg naar huis in de station-car en hij vroeg of hij een eindje mee mocht rijden op het spatbord.”

„Ach, nee”, kreunde ik. „Hoe dikwijls heb ik jullie niet gewaarschuwd. . .”

„Maar het was maar een heel kort stukje,” zei ze, „en ik reed o zo langzaam.

Er was zelfs niks aan de hand totdat ik stopte, en ik had 'm trouwens gezegd dat ik het eigenlijk niet wilde hebben. . .”

„Okee, laat verder maar. Vertel me liever wat er precies is gebeurd. Hoe erg is het?”

„Helemaal niet zo erg. Tenminste, dat denk ik. Hij sprong wat onhandig van het spatbord af, waarbij hij met zijn hoofd achterover viel.”

Mijn ongerustheid was onmiddellijk toegenomen. „En, hoe maakt hij 't nu. Heeft hij zich echt bezeerd? Heeft ie erge pijn, of wat?”

„Nee,” antwoordde Kathryn, „hij doet alleen wat vreemd. Zijn geheugen laat 'm in de steek en de vingers van zijn linkerhand bewegen steeds alsof hij iets wil krabbelen.”

Binnen de kortste tijd had ik de afdeling spoedgevallen van het ziekenhuis gebeld en had ik mijn vrouw Sharon, te pakken. „Pijn heeft hij nauwelijks,” vertelde ze, „en zijn geheugen is weer zo goed als in orde. Ze willen 'm alleen een poosje ter observatie hier houden en wellicht wat foto's nemen om er zeker van te zijn dat hij geen schedelbreuk heeft.”

„Mooi zo,” antwoordde ik en voelde me wat beter. „Ik moet m'n avondcollege in orde maken, maar bel me alsjeblieft mocht hij achteruitgaan, want dan kom ik gelijk.”

De avond was gevallen en er viel buiten een kille motregen, toen mijn zoon Tony, die deel uitmaakte van de onderhoudsdienst van de universiteit, halverwege mijn college in de deuropening verscheen. Vlak achter hem ontwaarde ik onze goede vriend en buurman, dr. Evan Memmott, hoofd van de afdeling audiovisuele leermiddelen van de universiteit. Ze zagen er allebei heel ernstig uit. De tragische uitdrukking op Evans onregelmatige gezicht zal me trouwens altijd bijblijven. Het was alsof hij op 't punt stond in tranen uit te barsten, en op dat ogenblik concludeerde ik dat mijn zoon gestorven was.

Wat er zich in de volgende minuten allemaal afspeelde is wazig; ik stond daar in de gang en terwijl ik hun in de ogen keek, hoorde ik de dringende angst van mijn eigen stem, alsof de woorden door een ander werden gesproken. „Wat is er? Wat is er gebeurd?” Mijn gedachten waren een mengeling van opluchting en ongerustheid toen ik het antwoord hoorde. Johnny leefde, maar hij ging duidelijk achteruit en had last van stuipen.

Bij onze aankomst zat hij op de rand

van het bed, omringd door zijn moeder, dr. Grant May, onze kinderarts, en een aantal verpleegsters. Hij zag er vaalbleek uit met een grijs-groen tintje; zijn haar stond in pieken overeind en hij maakte een afschuwelijke tere en kwetsbare indruk. Ze hielden een bekken onder z'n kin en er zat bloed in. Mijn maag kromp ineen.

„Johnny,” zei ik rustig en legde mijn hand met grote zorg op zijn schouder.

„Gaat 't, knul?”

Het lukte hem zelfs een glimlach tevoorschijn te toveren. Hij spuugde tevergeefs in het bekken en iemand veegde zijn mond en kin af met een tissue.

„Ik ben niet zo lekker,” bracht hij er moeizaam uit. „Ik kan maar beter weer gaan liggen.” Wat dapper, dacht ik, zeker voor een kind van dertien.

„Okee.” Ik liet hem voorzichtig op het kussen zakken. „Wil je dat we je zalven?”

Hij deed z'n ogen dicht en ademde door zijn mond. „Ja . . . eigenlijk wel . . . maar druk niet te hard.” Ik keek Evan eventjes aan en we lachten een beetje. Nee, we zouden ons best doen niet te hardhandig te werk te gaan. Later, toen ik met dr. Way overlegde op de gang, vernam ik dat John weliswaar op zijn achterhoofd was terechtgekomen, maar een breuk bovenop zijn schedel had opgelopen, precies in het midden, en dat hij misschien onder de schedel aan 't bloeden was, of dat er een stolsel zat. Dr. Way wierp een blik op het bed met zijn patiënt. „Toch ziet hij er nu wat beter uit, nietwaar?” Ik knikte wat twijfelachtig, terwijl ik van binnen nog steeds stille gebeden opzond, in de hoop wat reservekrachten op te bouwen.

De volgende 48 uur hielden ze hem in

het ziekenhuis, maar ondanks alle goede zorgen, bleef zijn moeder overdag bij de hand en zijn vader 's nachts. Om zes uur 's ochtends op de dag dat hij naar huis zou mogen gaan, daar zijn toestand gestaag vooruit was gegaan, kreeg hij plotseling afschuwelijke pijn. „O, m'n hoofd,” kreunde hij. „Het is alsof er met een mes in gesneden wordt.”

Aanvankelijk waren de verpleegsters ieder halfuur komen kijken, maar nu was 't ieder uur, waarbij zij hem nauwlettend bekeken, en met een licht in zijn ogen schenen om te zien of zijn pupillen goed reageerden, maar ik wachtte niet af. De beschrijving die hij gaf van zijn pijn verontrustte mij ten zeerste en terwijl ik de kamer uitrende wierp hij zich al van zijn ene zij op de andere, terwijl hij zijn hoofd vasthield

De beschrijving die hij gaf van zijn pijn verontrustte mij ten zeerste en hij hield zijn hoofd vast en kreunde.

en aanhoudend kreunde. Ik was een paar tellen later terug met toestemming om hem nog een zachtwerkende pijnstillers te geven. Er zou zo meteen een verpleegster komen.

Zo meteen duurde mij echter te lang. John reageerde niet toen ik de kamer binnenkwam. „Johnny!” riep ik, „hoe is 't met je?” Ik boog mij over hem heen en pakte hem bij zijn schouder. „John?

Kun je me horen?” Maar zijn ogen hadden een glazige blik en waren hun kleur aan 't verliezen, terwijl er zich een kleine luchtbel vormde tussen zijn lippen. Hij werd weer grijs - het was alsof hij voor m'n ogen zich terugtrok en verschrompelde. Hij was stervende! Het was niet te geloven . . . maar toch waar. Johnny!

Ik holde naar de deur. „Haal de dienstdoende arts, vlug!” riep ik. „Hij is in coma en ontglipt ons met de seconde!” Een jong verpleegstertje zwiepte de kamer in, controleerde zijn pols, zijn ogen, deed nog wat andere dingen - wat weet ik niet meer - en ging huilend weer weg. Huilend! Ze was er ongetwijfeld in getraind om van dergelijke emoties geen blijk te geven, maar soms gaan emoties vóór, ongeacht de omstandigheden.

Ik ben niet zeker van de volgorde van wat er toen gebeurde, maar dr. Way werd onmiddellijk opgeroepen en direct daarna belde ik Sharon. Ze vatte het nieuws ongelooflijk flink op en stelde slechts één vraag: „Heb je daar iemand die je kan helpen bij het zalven?” „Ik vind wel iemand,” antwoordde ik, en vroeg haar de verdere familie en goede vrienden te bellen met het verzoek voor Johnny te bidden.

Ik had doktoren nog nooit zo vlug zien arriveren. Binnen de eerste twee à drie minuten verscheen er een jonge co-assistent, Ed Parker, die het priesterschap droeg, en op de een of andere manier, voordat we de zalving zelfs hadden kunnen verrichten, was dr. Way er ook. Ik herinner me niet meer wat ik allemaal zei tijdens de zegen, maar ik weet wel dat ik de Vader van onze geest een aantal onvoorwaardelijke toezeggingen deed als Hij toch maar mijn

zoon, zijn zoon, wilde sparen. Ik weet wel dat ik sindsdien, ondanks mijn gebreken een beter mens ben geweest. Ik weet ook dat zowat gelijk na onze zalving het licht in Johns ogen terugkeerde, dat hij uit de diepten van zijn coma tevoorschijn kwam, en wat kon spreken, in ieder geval voldoende om de vragen van de neurochirurg, dr. J.H. Hauser, die ook merkwaardig snel ter plekke was, te beantwoorden. Kort daarna legde dr. Hauser uit dat

Hij werd weer grijs - het was alsof hij zich voor m'n ogen terugtrok en verschrompelde.
Hij was stervende!

een stolsel van behoorlijk formaat druk uitoefende op Johns hersenen en dat het misschien nog steeds aan 't groeien was. „We kunnen twee dingen doen,” zei hij. „We kunnen bepaalde middelen toedienen die misschien zullen helpen om het stolsel weg te werken, maar we hebben geen absolute zekerheid wat betreft hun doeltreffendheid of hoelang we op de uitwerking moeten wachten. De andere mogelijkheid is om wat gaatjes te maken in zijn schedel en het stolsel rechtstreeks te verwijderen.”

„Doe alstublieft wat u zou doen als het uw eigen zoon betrof,” zei ik, en enkele tellen later was Johnny al op weg naar de operatiekamer voor een ingreep die twee uur zou duren.

„We doen ons best,” hadden ze gezegd. Meer niet. Geen beloften.

Onderdehand waren we een heel gezelschap geworden - zijn moeder, grootvader Allred (die heel spontaan wellicht het eenvoudigste, vurigste en mooiste gebed uitsprak dat ik ooit heb gehoord), verschillende mensen van het ziekenhuis, een paar van onze kinderen, en onze burens, de Memmotts, waarachtige barmhartige Samaritanen. We zaten met z'n allen in de grote wachtkamer en spraken rustig met elkaar. De kleine Mike Memmott, een van Johnny's beste vrienden, was zijn tranen aan 't wegknippen. Die val op straat drie dagen daarvoor, had John bewusteloos en tamelijk hevig bloedend uit een hoofdwond achtergelaten. Zich uiterst ongerust over hem heenbuigend, had Mike Johns naam geroepen en hem vervolgens notabene opgetild en hem bij ons naar binnen gedragen. In de loop van het daaropvolgende halfuur belden we onze oudste zoon, Mark, op die op dat moment op de taalschool voor zendelingen in Provo zat in afwachting van zijn vertrek naar Hamburg. We belden ook met de tempel te Ogden om Johns naam op de gebedsrol te laten plaatsen en vernamen dat iemand anders hetzelfde verzoek had ingediend bij de tempel van Salt Lake City. Even later werd er een telefonische boodschap doorgegeven via de receptioniste van de taalschool. „President Pinegar heeft zich de vrijheid veroorloofd de naam van uw zoon op de gebedsrol van de tempel hier in Provo te plaatsen”, zei ze. „Wij hopen dat u daar geen bezwaar tegen heeft.” Geen bezwaar? Natuurlijk hadden we geen bezwaar.

Er was zo'n ongelooflijke wisselwerking van gevoelens. Zo'n gevoel van spiritualiteit, van saamhorigheid, van familie -

niet alleen van onze naaste verwanten, maar al die anderen, vrijwel iedereen waar wij mee spraken eigenlijk! Er waren inmiddels ook vrienden van onze dochters gekomen en verschillende kennissen die zich in het ziekenhuis bevonden kwamen even langs om hun medeleven te tonen en troost te bieden. Het was alsof iedereen onze kleine jongen persoonlijk kende en oprecht van hem hield.

En toch - ondanks alle liefde, troost, geloof en warmte, was er dat restje angstgevoel dat zich niet liet verdringen, een gevoel dat even doordringend was als de lucht van de ontsmettingsmiddelen, een angst die je van binnen doet ineenkrimpen. Op een zeker moment kwam ik een bevriende arts tegen in de lift die, toen ik in 't kort vertelde over de toestand van onze zoon, zei: „Da's niet zo best. Die jongen van Jones is de afgelopen week iets dergelijks overkomen. Hij heeft het niet gehaald.” Die opmerking was nou niet direct een steun voor me, en Marks reactie toen we hem hadden opgebeld had mij evenmin opgebeurd. „Ik heb altijd gedacht dat John een te fijne geest was om lang bij ons te blijven,” had hij gezegd. Terwijl ik op de gang buiten de operatiekamer ijsbeerde, wierp ik een blik op de afschrikwekkende groene deuren met het opschrift: „Afdeling chirurgie - verboden voor onbevoegden” en dacht na over die andere jongen, de jongen die het niet had gehaald. Ik kende zijn vader wel en kon mij het verdriet van het gezin indenken want op een zeker moment had ik verondersteld dat mijn eigen zoon dood was. Op een ander moment had ik letterlijk gezien hoe het leven hem ontvlood, en ook nu wist niemand hoe het

af zou lopen. Wij hadden geen enkele verzekering gekregen; alleen tot slot die woorden: „We doen ons best”.

Met mijn hoofd rustend op de arm die ik had uitgestoken om even tegen de betegelde muur te leunen, vroeg ik: „Vader in de hemel, waarom moest dat andere zoontje doodgaan? Waarom moesten degenen die van hem hielden zoveel pijn en verdriet lijden?” Ik wist natuurlijk heel goed dat zulke vragen maar zelden beantwoord worden. „Is het juist,” vroeg ik verder, „dat ik onder deze omstandigheden vraag dat mijn eigen zoon zal worden gespaard?” Ik dacht terug aan de zegen, mijn belofte om mijn leven opnieuw toe te wijden als John maar in leven bleef. Maar, kwam de gedachte, wie ben ik dat ik de Heer voorwaarden stel? Ik behoor er *steeds* naar te streven mezelf te verbeteren, *ongeacht* de omstandigheden. De gang was leeg. Ik sloot mijn ogen en bad verder. „Vader,” zei ik, „ik heb geen recht om te bedingen of voorwaarden te stellen. Uw wil geschiede in alle dingen.” Ik hield even op terwijl ik worstelde om een klein beetje wijsheid. „Aan de andere kant, als het ons wordt toegestaan hem bij ons te houden, kan ik U hiervan verzekeren: het zal een geweldige aansporing zijn.”

De operatie werd een succes genoemd, en ik herinner me hoe ik met mijn arm om Sharon heen die zonnige winterochtend over de parkeerplaats van het ziekenhuis liep; we trachtten onszelf emotioneel weer in de hand te krijgen, terwijl we de heerlijke lucht van onze sterfelijke aarde diep opsnoven en uiting gaven aan onze grote dankbaarheid. De ochtend was heel zuiver en helder, welhaast doorzichtig. Ik herinner me nog de daaropvolgende

nacht, met Johnny op de afdeling intensive care, zijn hoofd helemaal in het verband en de slangetjes die voor zijn voeding en vochtgehalte zorgden. Zo nu en dan kreunde hij, wat mijn hart iedere keer weer deed ineenkrimpen.

We bleven zo in het donker bij elkaar, met alleen het flauw-blauwachtige schijnsel van de parkeerplaats dat door het raam naar binnenviel.

Daar hij zich heel snel herstelde, werd hij de volgende middag naar de kinder-afdeling teruggebracht.

Ik bracht nog steeds de nachten door in het ziekenhuis, terwijl Sharon er de hele dag was, zodat ik mijn colleges gewoon waar kon nemen. En Johnny's toestand verbeterde in zo'n ijtempo, dat iedereen, zelfs de artsen, verbaasd stonden. Er waren echter weleens dieptepunten, zoals, bijvoorbeeld, die keer dat ik mij met een deken en een kussen op de grond van zijn kamer had geïnstalleerd en in de nacht van zijn huilen wakker werd. Hij stond in de badkamer en wist niet waar hij was.

„Wat is er, John?” riep ik.

„Ik weet het niet,” jammerde hij. „Ik weet het niet.” Ik bracht hem terug naar z'n bed en hees hem er weer in.

„Heb je pijn?” vroeg ik.

„Zal ik de zuster roepen?”

„Nee,” zuchtte hij en keerde even zijn hoofd van mij af. „Het is alleen dat ik

nog steeds hoofdpijn krijg en ik moet alsmaar denken aan die gaten en dat ik kaal ben en zo. En toen wist ik even niet waar jij was en toen kreeg ik 't benauwd.”

Ik zei even niks en legde toen voorzichtig mijn hand op zijn voorhoofd. „Ik begrijp 't, knul. Maar je hoeft niet benauwd te zijn. Je ouwe vader is bij je. Alles komt prima voor elkaar en voor je 't weet ben je weer thuis. En je haar groeit heel vlug weer bij.” Hij had zich nu naar mij toegedraaid en ik kon zijn grote, heldere bruine ogen zien in het bleke snoetje. „Niet zoals het jouwe,” zei hij met een glimlach. Ik was al een paar jaar zo goed als kaal.

„Nee,” lachte ik. „Het mijne zal moeten wachten op de opstanding. Maar dan, jongen, moet je je maar bergen, want weet je waar ik dan mee loop te pronken?”

„Wat dan?”

„Een haardos als die van een bosneger!”

„Geweldig!” Hij begon te lachen, maar dat deed z'n hoofd zeer.

We bleven zo in het donker bij elkaar, met alleen het flauw-blauwachtige schijnsel van de parkeerplaats dat door het raam naar binnenviel, en ik bleef naar hem kijken, mij verwonderend over het aantal vrienden en familieleden dat ons nog nader was komen staan als gevolg van onze ervaring; het aantal mensen, waarvan ik sommige zelfs helemaal niet kende, dat echt van die jongen hield.

„Weet je nog een keer heel, heel lang geleden, toen je nog maar een klein kereltje was?” mijmerde ik. „Nou ja, dat kan natuurlijk niet, want je was toen nog maar anderhalf, maar het was de nacht dat Robby geboren was in het

oude ziekenhuis aan de 24ste straat. In ieder geval waren jij en ik alleen in huis en 't moet zo ongeveer middernacht geweest zijn toen ik je kamertje binnenkwam om te kijken of je er goed onder lag en alles in orde was. Het ganglicht viel gedeeltelijk op je gezichtje en daar lag je, zo wakker als maar zijn kan, en je keek me glimlachend aan - net zoals je nu doet. Dus ging ik op de rand van onze ouwe schommelstoel zitten en we keken elkaar aan. Meer deden we niet. We keken elkaar alleen maar aan tussen de spijlen van je bedje - we keken in elkaar - en dat duurde misschien wel een kwartier. En weet je?" Ik stopte even. „Dat was een van de fijnste dingen die je ouwe pap ooit heeft meegeemaakt.”

Er lag een peinzende blik op zijn gezicht en hij fronste zijn voorhoofd een beetje, maar het was op de een of andere manier een aangenaam fronsen. „Ik kan 't me niet precies meer herinneren,” zei hij langzaam, „maar het is toch alsof ik 't nog kan voelen.”

Mijn hand had zich nu om zijn pols heen gesloten en ik kon het leven daar heel regelmatig voelen kloppen. Ja, sterk en regelmatig nu, en het zag ernaar uit dat wij hem bij ons mochten houden. Het zag ernaar uit dat hij later, zoals hij al te kennen had gegeven, dokter zou worden, of misschien zelfs chirurg. Het zag ernaar uit dat hij de een of andere bijzondere zending hier op aarde zou vervullen, want er was altijd al iets bijzonders aan hem geweest en soms scheen hij zich voort te bewegen in iets wat ik een toestand van genade zou willen noemen. „Johannes de geliefde,” zei ik.

Hij keek me nieuwsgierig en met een onbegrijpende blik aan. „Hè?”

„Laat maar,” antwoordde ik. „Probeer maar te slapen.”

Het was de geheime naam die ik hem die nacht heel lang geleden had gegeven, de naam die ik bewaarde voor hele bijzondere gelegenheden. □

Geachte abonnee,

Wilt u ons alstublieft uw nieuw^e adres laten weten indien u van plan bent om te verhuizen (of onlangs verhuisd bent en u uw tijdschrift nog op het oude adres ontvangt)? De eenvoudigste manier is: het adresstrookje veranderen en aan uw distributiecentrum terugsturen.

Indien er een fout schuilt in het adresstrookje, is dit eveneens de aangewezen weg.

Hartelijk dank voor uw medewerking.

Ons adres luidt: Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage
Porthstraße 5-7
Postfach 50 10 70
6000 Frankfurt am Main
Duitsland

IK BEN SLECHT

Neal A. Maxwell

Een van de leiders uit het oude Griekenland trachtte zijn volk moed in te spreken door hen aan te sporen niet alleen in zichzelf en in hun beschaving te geloven vanwege hetgeen zij op dat moment waren, maar ook vanwege hetgeen zij konden worden! Jonge mensen van de kerk, dit is ook een goede boodschap voor jullie in deze tijd, ook al voelen sommigen onder jullie zich op dit moment misschien heel ontoereikend en onzeker.

Toen de profeet Henoeh werd geroepen, vroeg hij zich af hoe dat mogelijk was en zei: „Ik ben slechts een jongen, en alle mensen haten mij, want ik ben zwaar van tong.” (Zie Mozes 6:31.) Toch wist Henoeh dat bij het gehoor geven aan God niet onze capaciteit maar onze beschikbaarheid in het geding is. Henoeh onder-

hield de geboden en vertrouwde op des Heren inzicht van zijn mogelijkheden, waarna hij mettertijd de bouwer werd van de grootste stad aller tijden. De enige keer in de gehele geschiedenis der mensheid dat een geheel tot gerechtigheid gekomen volk niet terugviel tot zonde, was in de stad van Henoeh. En het was allemaal begonnen met een jongeman die zich heel onzeker voelde.

Jullie persoonlijke mogelijkheden, niet met betrekking tot maatschappelijke status of positie, maar voor dienstverlening aan God en aan de mensheid, zijn oneindig mits jullie maar bereid zijn erop te vertrouwen dat de Heer je zal leiden van hetgeen je nu bent tot hetgeen je kunt worden.

Enkele hoofdstukken uit drie verschillen-

S EEN JONGEN

de verhalen (die zich nu nog afspelen) maken dit perspectief duidelijk.

Niet zo heel lang geleden werd er in een Maoridorp in Nieuw-Zeeland een jongetje geboren. Weldra ontving hij een zegen van zijn grootvader, die zei dat deze jongen eens een groot man onder zijn volk zou zijn op het gebied van het onderwijs. Sommige van de mannen in het dorp moesten om die zegen lachen; het was wel erg onwaarschijnlijk. Die jongen, Barney Wihongi, haalde zijn doctorsgraad en is nu hoofd van de kerkelijke onderwijsinstelling van Nieuw-Zeeland. Hij was 35 toen hij deze positie kreeg en sindsdien neemt zijn invloed in de onderwijswereld van zijn land gestaag toe. De beloften die broeder Wihongi als baby ontving waren een bron van vermaak voor een aantal mensen. Nu is

broeder Barney Wihongi voor velen een bron van inspiratie!

Geïnspireerde zegens kunnen jullie helpen inzicht te krijgen in je mogelijkheden! En deze moeten gevolgd worden door te doen wat er van je verwacht wordt en geduld te hebben.

Tijdens de oorlog in Korea werd een jongeman, Rhee Ho Nam geheten, gedwongen zijn diensten te verlenen aan een Amerikaanse eenheid die zich bezighield met krijgswagens. Op dat moment kwam het hem rampzalig voor dat zijn normale leven op die wijze werd ontworpen. Ho Nam maakte echter het beste van zijn moeilijkheden, net als Jozef in het oude Egypte. Hij legde zich erop toe goed Engels te leren. Hij lette goed op alles wat de Amerikaanse soldaten deden, vooral een mormoonse luitenant die „anders”

was dan de anderen en ten zeerste werd bewonderd door Ho Nam. Zij spraken dikwijls over allerlei dingen. Op zekere dag vroeg de luitenant hem wat het doel van het leven was. Rhee Ho Nam kon

We moeten ons openstellen voor de Heer en ons door zijn goddelijke aanraking laten leiden van hetgeen we zijn tot hetgeen we kunnen worden.

geen antwoord geven en zei alleen dat de filosofen al eeuwenlang tevergeefs met dat vraagstuk hadden geworsteld. Daarop pakte de officier een blaadje en tekende een schemaatje van het plan van zaligheid. Op datzelfde moment ontving Rhee Ho Nam het getuigenis van de Heer door de macht van zijn Geest, dat hetgeen de Amerikaan hem had verteld wáár was.

Ho Nam onderzocht de kerk en liet zich dopen. Het papiertje bewaarde hij jarenlang als een kostbare herinnering aan dat bijzondere ogenblik.

Weldra was de oorlog in Korea voorbij, maar Ho Nams leven in de kerk was maar net begonnen. Voor zijn veertigste werd Rhee Ho Nam de eerste president van de eerste ring van de kerk in Azië. Op dit moment dient hij de kerk op uitmuntende wijze als zendingspresident te Pusan en is een uitstekend leider onder zijn volk. Met een uitzonderlijke overtuiging leert president Rhee zijn zendingen en leden om hun blik niet te laten beperken door hun huidige omstandigheden, maar om

hoopvol uit te kijken naar wat kan komen! Soms liggen er grote mogelijkheden verscholen in hetgeen een ramp schijnt te zijn!

Net als Henoeh, moeten jullie vertrouwen op de Heer; als jullie rechtvaardig zijn, zal er aan zijn doelstellingen worden beantwoord. Dat is ook precies wat Jozef in Egypte deed, terwijl hij toch veel aanleiding had om verbitterd te worden over de manier waarop hij werd behandeld. Hij verhief zich niet alleen boven zijn moeilijkheden, maar verhief ook anderen en voedde miljoenen mensen die honger leden. Ook al waren zijn broers van plan geweest hem kwaad te doen, gebruikte de Heer deze kwade plannen om mogelijkheden binnen Jozefs bereik te brengen die zijn jongensdromen ver te boven gingen! (Zie Genesis 50:20.)

Enkele jaren geleden werden de zendingen van de kerk in Italië herhaaldelijk lastig gevallen door een aantal opgeschoten jongens. Bij twee gelegenheden bevond er zich onder de groep een jongeman die Felice Lötito heette. Hij werd door een moedige ouderling uitgedaagd om de plaatselijke gemeente van de kerk van de heiligen der laatste dagen te bezoeken zodat hij voor zichzelf zou kunnen oordelen. De uitdaging werd door Felice aangenomen. Hij kwam. Hij hoorde. Hij onderzocht. Hij geloofde. Hij werd gedoopt. Later werd hij op zending gestuurd naar Engeland, waar hij zijn geloof verder ontwikkelde en vloeiend Engels leerde spreken. Hij vervulde een eervolle zending, kwam weer naar huis, trouwde met een liefvallige Italiaanse in de Zwitserse tempel, en werd een van de hoofden van het seminarie- en instituutprogramma in Italië, dat op dit moment duizend leerlingen telt.

In juli 1980 werd Felice Lotito op 32-

jarige leeftijd president van het zendingsgebied Padua Italië van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; God had in Felice mogelijkheden gezien die Felice zelf niet in de gaten had. Toen het evangelie hem werd voorgedragen was Felice zo rechtschapen van hart en verstand, dat hij het kon geloven, ook al had hij de zendingen luttele dagen daarvoor nog dwarsgezet. De Heer had Felice gegrepen, die nu duizenden van zijn landgenoten en het leven van honderden zendingen zal beïnvloeden - zendingen zoals degene waartegenover hij slechts een paar jaar daarvoor zo kritisch had gestaan.

Geloof in jezelf, niet alleen om wat je nu bent, maar om wat je allemaal kunt worden!

Een van de redenen waarom wij God moeten vertrouwen, is dat Hij veel verder kan zien dan het ons op dit ogenblik is gegeven. De volgende persoonlijke ervaring kan tot illustratie dienen.

In mei 1945, als een beangstigde, niet al te efficiënte infanterist op Okinawa, ontving ik een aantal zielverruimende ervaringen die mijn geloof ten zeerste bevorderden, waaronder een dramatisch antwoord op mijn gebeden terwijl onze mortierstelling onder vuur werd genomen. Dit voorval was voor mij - wéér - het bewijs dat de Heer mijn gebeden hoorde en verhoorde. In een van die zelfzuchtige, oprechte gebeden die wij opzenden wanneer we in grote moeilijkheden verkeren, beloofde ik de Heer dat als Hij mij deze keer wilde sparen, ik er mijn levenlang naar zou streven Hem te dienen. Het gebed werd ogenblikkelijk verhoord. Ik had toen het dwaze idee dat ik de Heer terug kon betalen. Sindsdien sta ik bij Hem nog veel dieper in de schuld dan ooit.

Toen ik in 1973 even op Okinawa was, slaagde ik erin diezelfde nu met suikerriet begroeide plek terug te vinden, waar ik destijds in mijn schuttersputje beschutting had gezocht. Slechts een paar heuvels daarvandaan, had ik het voorrecht te mogen spreken in een kerkzaal vol Okinawase heiligen en Amerikaanse militairen - zo dicht bij de plek waar ik en anderen zoveel jaar geleden die afschuwelijke nachten hadden doorgebracht. Binnenkort zal er zelfs een ring van de kerk op Okinawa zijn!

Ik vraag mij af of, wanneer mij in de lente van 1945 verteld was dat deze dingen later zouden gebeuren, mijn verstand en mijn hart dit hadden kunnen aannemen! De Heer voorzag, maar ik niet.

Vertrouw jezelf toe aan de Heer, die vanaf het begin het einde ziet - *en alles wat daartussen ligt!* Hij ziet je niet alleen zoals je bent, maar ook zoals je kunt worden! Sta ondertussen niet toe dat je huidige gevoel van ontoereikendheid je ervan weerhoudt om te groeien of op de juiste manier te reageren op uitdagingen. Sta niet toe dat de druk van het heden je ertoe brengt keuzen te maken die je eeuwigheid zullen beschadigen.

De Heer greep zijn uitverkorene tijdens een straatrel in Italië, deed beloften in een eenvoudig Maoridorp, en bracht een moment van waarheid teweeg tijdens een rustig gesprek in de loop van de oorlog in Korea. Hij is in staat verder te zien dan onze nauwe schuttersputjes en bereidt ons voor, mits wij gewillig zijn, op de kerkzalen van onze toekomst!

Als jullie zijn geboden maar onderhouden, zal ieder van jullie meer gelegenheden hebben om te dienen dan jullie je voor kunnen stellen; sommige van deze gelegenheden zijn zelfs nu om jullie heen!

□

Ik was de hele middag al bezig geweest met het voorbereiden van ons gesprek, waarbij ik ieder woord in mijn 15-jarige gedachten had gerepeteerd. Terwijl mijn zus en ik door de drukke straten van Teheran in het schoolbusje naar huis reden, nam ik de gefantaseerde dialoog nogeens door.

Ik was er zeker van dat ouderling Kimball er ook helemaal als een apostel uit zou zien - een lange man met zilverkleurig haar - en dat hij zou spreken met een stem als die van Mozes. Bij onze thuiskomst zou hij vragen waarom we 's zaterdags naar school gingen en dan zou ik uitleggen dat we als teken van respect voor de moslemse rustdag vrijdagds niet naar school gingen, maar daarvoor in de plaats 's zaterdags wèl. Dat zou ons tot een gesprek over school in het algemeen voeren, en dan zou ik mijn probleem naar voren kunnen brengen.

DE STILLE STEM

Ik wierp een blik op mijn zus die verzonken in haar eigen gedachten naast mij zat. „Waarom komt hij eigenlijk hierheen als hij de ronde doet van de Europese zendingsgebieden?” vroeg ik.

„Wij horen bij het Zwitserse zendingsgebied, omdat we hier te afgelegen zitten om er een van onszelf te hebben,” antwoordde ze.

„Logeert hij vannacht bij ons?”

„Nee, hij blijft alleen eten.”

Ik draaide me om en keek uit het raam, mij niet bewust van alles wat de stad mijn

oog en oor bood en dat ik gewoonlijk zo boeiend vond. Weer toverde ik voor mijn geestesoog het beeld tevoorschijn van de apostel, rijzig en wit van haar, met een stem als die van de donder.

Toen wij binnenkwamen was hij er, met twee van de kleintjes op schoot. Toen

staarde hem aan zonder te spreken. Hadden mijn ouders iets gezegd? Nee, ze konden niet weten dat het juist vandaag zo erg was geweest.

„Het gaat om de bijbellen,” bekende ik tenslotte, en liet mijn zorgvuldig ingestudeerde plan varen ten overstaan van zijn

DE STILLE STEM

Kent A. Farnsworth

mijn vader mij de kamer binnenvoerde, zette ouderling Kimball de kinderen zachtjes opzij, stond op en nam mijn hand in de zijne. Hij was niet zo lang als ik had verwacht, maar - ja - hij had zilverkleurig haar. Ik wachtte op het moment dat hij zou spreken, dat die apostolische stem majesteitelijk door het huis zou klinken.

„Hoe maak je 't, jongeman?” zei hij met een stem die niet meer was dan een ruw gefluister. Ik keek in verbaasd stilzwijgen naar hem op. Hij schonk mij een warme glimlach en wees naar zijn keel.

„Dit is maar namaak,” zei hij. „Vanwege een ziekte heb ik er een paar jaar geleden een nieuwe stem in laten zetten maar het is me nog niet gelukt om 'm goed te leren gebruiken.”

„Doet 't zeer?” vroeg ik, en besepte toen dat het gesprek niet zo liep als ik had gepland.

„Nee. Maar ik word er weleens moe van.” Hij gebaarde naar een stoel naast hem en ging zelf ook weer zitten met een tevreden kind op iedere knie.

„Welnu, ik vind dat je me nu maar eens moet vertellen hoe je 't gehad hebt vandaag,” zei hij heel eenvoudig. Ik

klaarblijkelijke voorkennis. Hij wachtte erop dat ik verder zou gaan.

„Mijn zus en ik gaan naar een protestantse school. En we moeten twee keer in de week de bijbellen bijwonen. De leraar vind het leuk mij uit te schelden omdat ik een mormoon ben.”

„En wat zeg jij dan?” vroeg hij, waarbij zijn ruwe stem een zachte klank scheen aan te nemen. Ik draaide mijn hoofd af, onvoorbereid op het feit dat dit punt in de bespreking zo snel was bereikt. Dit was niet de manier waarop ik het mij had voorgesteld - met vragen eerder dan antwoorden.

„Ik weet wat juist is,” zei ik gedwee, „maar ik vind 't weleens moeilijk om te zeggen wat ik voel.”

Ouderling Kimball knikte en bracht een wiebelend kind met een zachte hand tot rust.

„Ik denk dat je misschien iets over 't hoofd ziet,” zei hij met zijn fluisterstem, die nu alle ruwheid verloren scheen te hebben. „Toen je met je achtste jaar als lid van de kerk werd bevestigd, werd je een gave gegeven. Weet je welke ik bedoel?” Ik knikte.

„Die gave geeft jou het recht op een constante metgezel, een leraar. Misschien heb je wel horen spreken van de stille, zachte stem.”

Hij boog zich voorover naar mij toe en legde een geruststellende hand op mijn knie.

Het was op de dag van mijn eerste solo-overlandvlucht, een van de hoogtepunten aan het eind van een jaar intensieve training voor toekomstige piloten bij de Amerikaanse luchtmacht. Wij vlogen met z'n zessen van Lubbock (Texas) naar Phoenix (Arizona) en stegen met tussen-

DE STILLE STEM

DE STILLE STEM

DE STILLE STEM

„Die kan je vertellen wat je bij zulke gelegenheden moet weten,” zei hij. „Hij kan je redden. Luister ernaar.”

Mijn herinnering aan de rest van die avond is er eerder een van indrukken dan van wat er letterlijk plaatsvond - indrukken van een geduldig begrijpen, rustige

„Hij kan je vertellen wat je bij zulke gelegenheden moet weten.”

belangstelling en een bescheiden goed humeur. De korte maar machtige les van ouderling Kimball over de influisteringen van de Geest werd ergens in de diepe schuilhoeken van mijn geheugen weggeborgen en veel minder aandacht gegeven dan het behoorde te krijgen. Het was pas op een lente-avond vele jaren later dat ik ten volle begreep wat de man die nu de profeet is mij had getracht te leren.

pozen van 20 minuten op om de onderlinge afstand te kunnen bewaren. Mijn roepnaam was Togo 29, en ik vloog in een T-38 straaltrainer. Zoals iedereen die met dit toestel heeft gevlogen, kreeg ik een gevoel van onbepaalde macht toen ik startte en opsteeg naar mijn geplande hoogte. Ik had toestemming ontvangen om op 14.800 m te vliegen, haast de maximum aanbevolen hoogte, en terwijl ik mijn klim beëindigde en de westelijke horizon bekeek, kon ik de kromming van de aardbol onder mij zien. Daar boven in de stille eenzaamheid van de hemelen, met het wegglooiende werelddeel in de diepte, kreeg ik het geëxalteerde gevoel de koning van de lucht te zijn. Onder mijn rechtervleugel spreidde de majesteitlijke keten van het Rotsgebergte zich uit, slechts rimpels op het verouderde gelaat van de aarde. Aan mijn linkerkant strekte de zuidelijke woestijn zich uit tot hij het overweldigende zwerk ontmoette. De hele wereld lag aan mijn voeten. Ik daalde in de richting van de luchthaven van Phoenix en streek vol zelfvertrouwen neer op de landingsbaan.

Er werd snel bijgetankt en daar gingen we

weer de heldere lucht in op weg naar huis. Mijn toestel was het laatste dat opsteeg en ik volgde een zuidoostelijke route via El Paso (Texas) alvorens weer in noordelijke richting naar Lubbock te vliegen. Terwijl ik over New Mexico vloog begonnen zich in het zuidwesten donderwolken te verza-

vanuit een caravan naast de landingsbaan de vorderingen van mijn ploeterende toestel gadesloeg op twee radarschermen, waarvan het ene mijn hoogte boven het vliegveld aangaf en het andere mijn positie ten opzichte van de middellijn van de landingsbaan. Op het moment dat

DE STILLE STEM

DE STILLE STEM

DE STILLE STEM

melen en navraag bij de verkeerstoren leverde het bericht op dat mijn route dwars over Texas veel slecht weer te zien gaf. Het scheen echter, dat er een smalle strook rustig weer tussen twee fronten was, die ik kon benutten om in Lubbock te komen. Terwijl ik mij een weg naar het noordoosten baande, begonnen de toestellen vóór mij een verslechtering van het weer te rapporteren. Onze leider kreeg ernstige moeilijkheden met één van zijn motoren tijdens plotselinge hevige winden regenvlagen en moest op slechts één motor terug naar de basis. De rustige eenzaamheid van de hemelen was ineens een nachtmerrie geworden. Ik moest oppassen met mijn resterende brandstof. Nieuwe stormen kwamen achter mij opzetten, waardoor iedere mogelijkheid om rechtsomkeert te maken werd afgesneden. De hagel sloeg tegen de kap van mijn toestel en bliksemschichten doorkliefden de duisternis. Ik voelde mij hulpeloos boven een bodemloze afgrond zweven. In plaats van op de landingscontrole van Lubbock, stemde ik mijn radio af op de grondcontrole van de luchtmachtbasis van Reese, waar een vliegenier

mijn radio de juiste frequentie vond en vasthield, werd het tumult van de storm plotseling doorbroken door een rustige, vaste stem in mijn koptelefoon.

„Togo twee negen, maak een bocht naar rechts, stuur 300 graden kompas.”

Het tumult van de storm werd plotseling doorbroken door een rustige, vaste stem in mijn koptelefoon.

De volgende vijf minuten gaf ik mezelf en mijn gebeukte toestel over aan de instructies van die rustige stem, een stem die mij omlaag leidde totdat ik, in een moment van plotselinge kalmte, tevoorschijn kwam uit de wolken en de lichten van de landingsbaan vlak voor mij zag. Toen mijn wielen de tarmac raakte had ik het liefst mijn toestel midden op de landingsbaan tot stilstand gebracht om vervolgens

naar die caravan toe te hollen en mijn armen om de eigenaar van die stem te slaan. Vijf minuten lang was mijn leven letterlijk in zijn handen geweest. Terwijl mijn hart zich vulde met dankbaarheid, hoorde ik in mijn herinnering een andere stem, de stem van een dienstknecht des Heren die tot mij sprak uit het verre verleden. En toen wist ik wat hij had bedoeld. Hij had natuurlijk niet gespro-

ik erheen moest. Tegen de derde keer was het niet langer een indruk, maar die stille, kleine stem die welhaast even duidelijk tot mij sprak als de controller destijds in de storm.

„Ga naar Whitgift,” zei de stem. Ik keerde de auto en ging op weg maar stopte weer voordat ik het dorp had bereikt, daar ik niet zeker wist wat me te doen stond als ik eenmaal in het dorp aangekomen was. Toegevend aan wat volgens mij mijn „betere oordeel” was, maakte ik weer rechtsomkeert en reed weg.

Toen ik terugkwam in de Verenigde Staten lag er een brief op mij te wachten van mijn tante, de meest actieve genealogue van de familie. Meteen in de eerste paragraaf liet ze mij weten dat ik niet geluisterd had naar de stem die mij had willen leiden.

„Ik wou dat ik geweten had waar je te bereiken was in Engeland,” schreef ze.

„Toen je net weg was kwam ik wat gegevens tegen die erop wezen dat die bewuste tak niet uit Garthorpe of Gilberdyke kwamen, maar uit een plaatsje in Yorkshire dat Whitgift heet.”

Naarmate ik ouder ben geworden, ben ik misschien ook wijzer geworden. Bij andere kruispunten en op andere momenten van persoonlijke stormen is de stille, zachte stem gekomen en heb ik geluisterd. Maar iedere keer dat ik hem hoor denk ik aan die andere stem - de ruwe, ongeschoolde stem van een man Gods die zegt: „Hij kan je vertellen wat je moet weten. Hij kan je redden. Luister ernaar.”

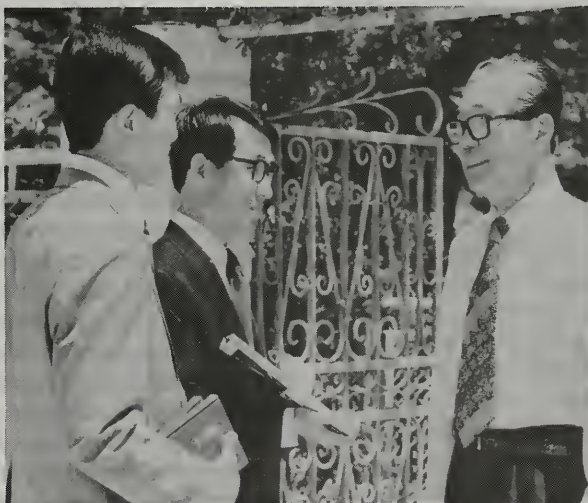
□

DE STILLE STEM

ken over de stem van een verkeersleider, maar van een andere stille stem, die in stormachtige tijden tot mij zou komen en zou zeggen, „Geef jezelf aan mij over en ik zal je vertellen wat je moet doen”.

Sinds de dag van die merkwaardige landing heb ik de stille stem vaak gehoord. Soms heb ik ernaar geluisterd. Soms heb ik mij weer wat van de zelfingenomenheid van de koning van de lucht aangemeten, en heb ik de stem gedempt met wat ik mijn eigen „betere oordeel” achtte. Op een keer, toen ik in Engeland op vakantie was, was ik bezig met mijn genealogie. Ik reisde heen en weer tussen twee voorouderlijke dorpen, Garthorpe en Gilberdyke, en zocht tevergeefs naar nieuwe gegevens over een bepaalde tak van de familie. Iedere keer dat ik weer langs diezelfde weg tussen de twee plaatsjes reed, passeerde ik een bord dat de weg aangaf naar het dorp Whitgift, dat een dikke vijfeneenhalve kilometer van de grote weg af lag. En iedere keer dat het bord mij opviel, kreeg ik de indruk dat

PRESIDENT KIMBALL SPREEKT ZICH UIT OVER EEN ZENDELING ZIJN

De vergadering van Israël vindt nu plaats. Honderdduizenden hebben zich in de kerk laten dopen. Miljoenen zullen nog lid worden van de kerk. En zo zullen wij Israël vergaderen. Het moet geschieden door middel van zendings-

werk. Het is uw verantwoordelijkheid dit zendingswerk uit te voeren, en wij hopen dat u er zich niet aan zult onttrekken. Het evangelie kent geen nationaliteiten. Alle mensen op aarde zijn de zoons en dochters van God. Zij zijn allemaal onze

broers en zusters. En wij willen graag de verplichting van de Heer Jezus Christus nakomen, toen Hij ons dat primaire gebod gaf: „Gaaf heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping” (Marcus 16:15).

Enkele jaren geleden werd mij gevraagd: „Moet iedere jongeman die lid van de kerk is een zending vervullen?” En ik reageerde met het antwoord dat de Heer heeft gegeven: „Ja, iedere waardige jongeman moet een zending vervullen.” De Heer verwacht het van hem. En als hij nu niet waardig is om een zending te vervullen, moet hij er onmiddellijk aan beginnen zich waardig te maken. De Heer heeft bevolen: „Zendt de ouderlingen Mijner kerk uit naar de natiën, die verre zijn, en naar de eilanden der zee; zendt hen uit naar vreemde landen; roept tot alle natiën, eerst tot de niet-Joden, en dan tot de Joden.” (Leer en Verbonden 133:8.)

Aldus moeten de ouderlingen - de jongemannen van de kerk die de leeftijd hebben om tot ouderling te worden geordend - voorbereid en verlangend zijn om waar ook ter wereld een zending voor de kerk te vervullen. Op dit moment vervult slechts ongeveer een derde van de beschikbare jongemannen van de kerk een full-time zending! Een derde is niet „iedere jongeman”. De gemiddelde ring die ik heb bezocht had slechts tussen de 25 en 40 procent van de beschikbare jongens op zending. Meer niet! Waar zijn de andere jongens? Waarom gaan zij niet op zending?

Stellig behoort ieder mannelijk lid van de kerk op zending te gaan, net zoals hij zijn tiend behoort te betalen, zijn vergaderingen behoort bij te wonen, zijn leven zuiver en vrij van de smetten van de wereld behoort te houden en plannen behoort te

maken voor een celestiaal huwelijk in de tempel des Heren.

Hoewel hij tot geen van deze dingen wordt gedwongen, behoort hij ze voor zijn eigen welzijn te doen.

Iemand zou ook kunnen vragen: „Moet iedere jonge vrouw, iedere vader en iedere moeder, ieder lid van de kerk een zending vervullen?” Wederom heeft de Heer het antwoord gegeven: Ja, iedere man, vrouw en kind - iedere jongere en ieder jongetje en meisje - moet een zending vervullen. Dit betekent niet dat zij in het buitenland moeten dienen of formeel geroepen moeten worden en aangesteld als voltijdse zendelingen. Maar het betekent wel dat ieder van ons de verantwoordelijkheid heeft om te getuigen van de waarheid van het evangelie dat ons gegeven is. Wij hebben allemaal familie, burens, vrienden en collega's en het is onze verantwoordelijkheid de waarheden van het evangelie aan hen door te geven, zowel door voorbeeld als door lering.

Wat is het toch een geweldig iets, geliefde broeders en zusters die samen met mij deel uitmaken van het koninkrijk Gods, om door de Heer te worden vertrouwd als boodschappers van zijn woord aan onze broeders en zusters die geen lid zijn van de kerk. In de Schriften staat heel duidelijk dat het verrichten van zendingswerk de verantwoordelijkheid is van alle leden van de kerk: „En het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen” (Leer en Verbonden 88:81).

We moeten niet bang zijn onze jonge mensen te vragen om hun medemensen te dienen of om offèrs te brengen voor het koninkrijk. Onze jeugd is idealistisch en wij hoeven geen angst te hebben om een beroep te doen op dat idealisme wanneer we hen oproepen om te dienen.

Een zekere jongeman sprak zich hier krachtig over uit toen hij onlangs zei: „Ik hoop dat wanneer ik geroepen word om op zending te gaan, ik werkelijk word geroepen en gezegd dat de Heer wil dat ik ga, en dat het mijn *plicht* is, liever dan zo maar te worden verteld dat als ik er zin in had, het wel goed voor me zou zijn.”

Alle jongemannen in de kerk behoren ernaar te verlangen om op zending te gaan, en zij behoren eveneens hun ouders te helpen zendingen te vervullen nadat zij hun kinderen hebben grootgebracht. Jonge mensen dienen het evangelie te bestuderen, zich voor te bereiden op dienstbetoon in de kerk, en de geboden zo ijverig als maar kan te onderhouden. Jongemannen die 19 jaar lang geleefd hebben met het voornemen een zending te vervullen, zullen bij hun dienen meer vruchten afwerpen, doeltreffender en meer succesvol zijn, waardoor meer mensen lid zullen worden van de kerk, die weer voor meer enthousiasme zullen zorgen, en aldus is er een hele kettingreactie. Kunnen we wel iets bedenken dat een grotere kettingreactie teweeg zou brengen en meer belangen en mensen raakt?

Kunt u zich voorstellen wat er zou gebeuren met de programma's van de seminaries en instituten wanneer er zoveel geweldige jongemannen zijn die plannen hebben gemaakt voor een zending vanaf hun geboorte tot aan hun seminarietijd? De seminarie- en instituutgebouwen zouden vol zijn met een nieuw soort volwassenheid en ernst die de kerk een nieuw image zouden verlenen. De moraliteit van de jeugd zou ten zeerste toenemen. Er zou hun zuiverheid en gerechtigheid worden onderwezen op een manier die zij nog nooit hadden meegemaakt. Kunt u zich voorstellen wat

er zou gebeuren met de opkomst van de avondmaals- en de priesterschapsvergadering?

Ik wou dat elke jongen en elk meisje de seminarie bij kon wonen, want dat is waar zij veel van de waarheden van het evangelie leren. De seminarie is waar veel van hen hun idealen, wat hun toekomstplannen betreft, op een rijtje zetten, met het gevolg dat zij op zending gaan.

Bedenk dat het geld kost om de wereld in te reizen en het evangelie te verkondigen. Bedenk dus dat het nu je voorrecht is je geld te mogen gaan sparen.

Zet, iedere keer dat je geld in handen krijgt, hetzij gekregen, hetzij verdiend, tenminste een gedeelte ervan op een spaarrekening die bestemd is voor je zending. Het is jouw zending; het is jouw kans om eraan te werken en jouw verantwoordelijkheid. Bedenk dat veel kleintjes een grote maken en dat het brengen van offers voor een rechtvaardige zaak karaktervormend is.

Op iedereen rust de verplichting zichzelf

voor te bereiden op de ernstige taak en het voorrecht van zendingswerk. Wanneer men het alfabet, de tafels van vermenigvuldiging, en wat later nodig is voor een hogere opleiding, leert, bereidt men zich voor op zijn levenswerk. Op dezelfde manier behoort een jongeman zich door al zijn kinder- en jeugdjaren heen voor te bereiden op de grote zending die hij als jonge volwassene zal vervullen en op zijn levenslange geestelijke groei.

Zijn voorbereiding bestaat grotendeels uit voorspanningen op de volgende drie terreinen:

1. Zijn leven rein en waardig houden en vrij te blijven van alle zonden van de wereld. (De Heer heeft ervoor gezorgd dat vergeving kan worden verkregen op voorwaarde van algehele bekering. Als er zich problemen hebben voorgedaan, dan moet er een volslagen transformatie, een verandering in het leven van die persoon, plaatsvinden wil hij vergeving ontvangen.)

2. Zijn verstand en geest voorbereiden op het kennen van de waarheid. Het zou wel bijzonder ongunstig zijn als iemand de leeftijd voor een zending bereikte en ongeletterd bleek te zijn op het gebied van het evangelie, of anderszins. Stellig behoort een jongeman tegen de tijd dat hij zijn negentiende verjaardag bereikt erop voorbereid te zijn van zijn geijkte rol in het gezin over te stappen op de belangrijke rol van de zending zonder een algehele reorganisatie van zijn leven, zijn normen of zijn training.

3. Voor zijn zending sparen, zodat hij zoveel mogelijk daaraan zelf kan bijdragen. Wat zou het geweldig zijn als iedere toekomstige zending vanaf zijn geboorte voor zijn zending had kunnen sparen. Wat zou het geweldig zijn als

iedere jongen zijn eigen zending volledig of nagenoeg volledig kon bekostigen en daardoor de meeste zegeningen voortvloeiende uit zijn zending kon ontvangen. Als een jongen pas als tiener lid van de kerk wordt, zijn de jaren waarin hij kan sparen natuurlijk beperkt. Als hij in een land woont met een geringe welvaart en met beperkte mogelijkheden, kan hij zich toch voor zover mogelijk door dit beginsel laten leiden en verder zijn best doen.

Onze opdracht is het evangelie aan de wereld te verkondigen. Dit is geen zelfopgelegde taak. Ze is ons door God gegeven. De profeet Joseph Smith zei: „Na alles wat er gezegd is, is het onze grootste en belangrijkste taak het evangelie te verkondigen.” Alle andere programma's zijn uitermate belangrijk, maar wij kunnen natuurlijk niemand beïnvloeden voordat ze lid van de kerk zijn.

Toen de Heiland even buiten Jeruzalem samen met al zijn apostelen op de Olijfberg stond, sloeg Hij zijn ogen op ten hemel en scheen het grote werk te zien dat verricht zou moeten worden om het verstrooide Israël te vergaderen.

Ik denk dat Hij Rusland zag, en China, en India en heel Azië. Ik geloof dat Hij op dat moment de eilanden der zee zag en Noord- en Zuid-Amerika. En volgens mij zag Hij ook het Midden-Oosten.

Zeg mij eens, wat bedoelde de Heer toen Hij zijn apostelen meenam naar de top van de Olijfberg en zei: „En gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde”? (Handelingen 1:8.)

Dit waren zijn laatste op aarde uitgesproken woorden voordat Hij omhoogvoer naar zijn hemels huis.

Wat betekenen de woorden „tot het uiterste der aarde”? Het gebied dat de apostelen bekend was had Hij reeds

bestreken. Waren het de mensen in Judea? Of die in Samaria? Of de enkele miljoenen in het Midden-Oosten? Waar was „het uiterste der aarde”? Bedoelde Hij de miljoenen in wat nu Amerika is? Dacht Hij ook aan de honderdduizenden of zelfs miljoenen in Griekenland, in Italië, in de landen om de Middellandse Zee heen, of de inwoners van Midden-Europa? Of bedoelde Hij alle mensen die waar dan ook op aarde wonen en alle geesten die de opdracht hebben in de komende eeuwen naar deze aarde toe te komen? Hebben wij zijn taal of de bedoeling ervan onderschat? Hoe kunnen wij tevreden zijn met 100.000 bekeerlingen uit de viermiljard mensen in de wereld die het evangelie nodig hebben?

De Heiland zei:

„Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

Gaat dan heden, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam

des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes.” (Matteüs 28:18-19.)

Hij zei: „al de volken”.

Bedenk dat God onze bondgenoot is. Hij is onze bevelhebber. Hij heeft de plannen gemaakt. Hij gaf het gebod.

De Heer heeft ons grote zegeningen beloofd afhankelijk van hoe goed wij het evangelie met anderen delen. Wij zullen hulp ontvangen van de andere kant van de sluier naarmate de geestelijke wonderen plaatsvinden. De Heer heeft ons gezegd dat onze zonden ons geredelijker zullen worden vergeven naarmate wij zielen tot Christus brengen en standvastig blijven in het geven van ons getuigenis aan de wereld, en ieder van ons ziet toch zeker uit naar meer hulp bij het vergeven worden van zijn of haar zonden. (Zie Leer en Verbonden 84:81.) Een van de belangrijkste passages uit de Schriften op het gebied van zendingswerk, afdeling 4 van Leer en Verbonden, vertelt ons dat als wij de Heer als zending dienen „met geheel

„Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes”

(Matteüs 28:18-19).

(ons) hart, macht, verstand en sterkte”, wij „ten laatsten dage onberispelijk voor God (mogen) staan” (vers 2).

En verder heeft de Heer gezegd:

„En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!

En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!” (Leer en Verbonden 18:15-16.)

Als men al zijn dagen werkt en slechts één ziel tot Hem brengt! Wat een vreugde! Eén ziel! Wat kostbaar! O dat God ons dat soort liefde voor zielen zou willen geven! Wat hebben onze zendingen toch een heerlijke mogelijkheid. Zij treffen de laatste voorbereidingen voor hun levens-

werk. Zij worden geen gewone mannen en vrouwen. Ieder van hen moet bijzonder zijn, zodat de Heer hen goed kan keuren en waarderen. Ik heb het nu evengoed over hen die op zending horen te zijn als over hen die inderdaad op zending zijn.

Zij zijn op dit moment evenzeer hun leven aan het opbouwen als wanneer zij aan de slag waren gegaan met ladingen kiezel en stapels timmerhout. Als wij ons leven van vandaag konden aanschouwen en vervolgens twintig jaar in de toekomst konden zien, zou ieder van ons terug kunnen kijken en zeggen: het was in die tijd, toen ik een zending was, dat ik de belangrijkste beslissing van mijn leven nam.

Denkt u dat de Heer hen alleen op zending heeft geroepen omdat het evangelie moet worden gepredikt? Nee, zeker niet. Natuurlijk is het prediken van het evangelie belangrijk, maar zij zijn ook op zending geroepen ten einde van de zoons

en dochters van God sterke, krachtige toekomstige leiders en leidsters te maken. Een groot profeet des Heren zei eens tegen een groep zendingen: „Jullie worden eervol ontheven van deze zending. Jullie hebben er twee jaar aan gewerkt; maar van jullie levenszending worden jullie nu niet en nooit ontheven. Jullie zending geldt voor de rest van je leven, en jullie zullen er steeds meer en andere opdrachten verkrijgen.”

Jullie zijn 19 jaar oud wanneer je geroepen wordt, en zult misschien wel met 79 overlijden. Wat kunnen jullie niet een geweldige invloed ten goede zijn in die 60 jaar. En dat moeten jullie ook zijn; Dit is een ernstige zaak. Wij zijn de mensen niet zomaar aan 't uitnodigen om op zending te gaan. Wij zeggen tegen hen: dit is je werk! Door middel van zijn profeten heeft de God van de hemel je tot deze

bediening geroepen. Iedere man, iedere vrouw, ieder kind, ja, allen die het evangelie bezitten, die gedoopt zijn, hebben een verantwoordelijkheid.

Ik ben er helemaal niet bang voor dat de kaars die zoveel jaar geleden in Jeruzalem werd aangestoken ooit zal worden gedooft. Zij zal helderder dan ooit branden. Dit is het werk van de Heer. Wij zijn zijn boodschappers. Hij heeft ons speciaal uitgezonden en toch zijn wij onder veel mensen op aarde niet bekend. Het is tijd om onze lendenen te omgorden en de toekomst tegemoet te treden met een nieuwe toewijding aan dit grote werk. Wij hebben plechtig beloofd het te verrichten. Moge wij evenals die jongeman die door zijn bezorgde ouders in de tempel werd gevonden, gezeten temidden van de geleerden, zeggen: „Ik moet bezig zijn met de dingen mijns Vaders”. □

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

FEB 09 1982